PROLETARYA PARTİSİNİN REORGANİZASYONU VE HALK KURTULUŞ CEPHESİ İÇİN

devrimci derleniş

YIL : 2 — SAYI : 19 6 HAZİRAN 1979 SİYASİ GAZETE FİYATI : 500 KURUŞ

BOZAN KARA

(1945 — 19.4.1979)

12 Mart Öncesi Çukurovada Güney Sanayi Bossa ve MNS direnişinin önderlerindendi. Bu mücadelesi 12 Mart mahkemelerinde Adana İşçi Kesimi Davasının en önemli sanıklarından biri olmasına neden oldu. O halk şefi niteliğini 1977 seçimlerinde Gaziantep'in Nizip ilçesinin Kirgiz Köyü muhtarı seçilerek bir kez daha kanıtladı. Asıl O'nun korku bilmez yiğitliği, sınır tanımaz fedakarlığı muhtar seçildikten sonra kelle koltukta, yoksul köylülerinin başında toprak ağasına karşı verdiği mücadelede somutlandı. Bu mücadele ağanın köyden kovulmasıyla sonuçlandı. Ve Bozan'a kırmızı gül rengi ölümü sundu.

Hesabı sorulacak, bayrağı dalgalanacaktır.

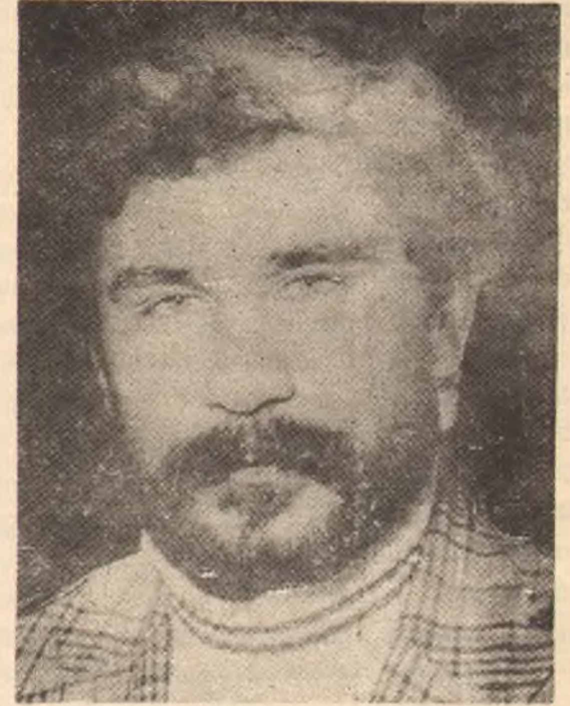
TÜRKİYE'NİN ANORMAL EKONOMİK YAPISI

Bizim gibi antika - modern karması melez bir ekonomiye sahip, Finans-Kapital + Tefeci-Bezirgan ittifaklarının hüküm sürdüğü, kapitalist üretim ilişkilerinin hakim olduğu, fakat kapitalist ve prekapitalist üretim ilişkilerinin bir arada bulunduğu ülkelerde enflasyon + zam + devalüasyon = İŞSİZLİK + PAHALILIK müzminleşmiş hastalıktır. Genel anlamıyla enflasyon; Bir ülkedeki toplam istek (mal ve hizmet isteği = TALEP) düzeyinin toplam sunuyu (toplam mal ve hizmet ARZ'ını) geride bırakması olayıdır. Bu anlamda enflasyon hızını düşürmek isteyen burjuva hükümetler, öncelikle emekçi yığınların istek (talep) düzeyini azaltmayı düşünürler. Emekçi yığınların alım gücü öyle düşürülmelidir ki, yığınlardan gelen yeni mal ve hizmet istekleri (TALEP) kendiliğinden azalsın. Yani çeşitli ülkelerdeki burjuva hükümetler kısaca enflasyon hızını azaltmak amacıyla kitlenin ALIM GÜCÜNÜ düşürmeye çalışırlar.

İşte burjuva hükümetlerinin güttükleri bu politikanın çok kullanılan genel adı KEMERLERİ SIKMA"dır. Kimin kemerleri sıkılıyor? Tabii ki alım gücü düşürülerek eskisine göre daha zor şartlarda yaşamaya itilen emekçi yığınların. Emekçi yığınlar, böyle kötü yaşam koşullarına itilirken, bir avuç barababası; Finans Kapitalistler ve tefeci Bezirganlar kârlarına kâr katıyorlar. «Onların işine gelir pahalılık. Çünkü paranın kıymeti düştü mü, geçen sene bir kilo fasulye aldığın bir lira, bu sene yarım kilo fasulye alınca; işçinin ücreti yarı yarıya düşmüş demektir. Halbuki işçiyi kullanan işveren bu sene aynı ücreti verdi mi, geçen yıla nazaran yarım ücret veriyor demektir.

«Köylü buğdayını, peynirini, yağını, mahsulünü satıyor. Para yarı yarıya düştü mü geçen sene iki liraya sattığı malı, bu yıl bir liraya satması demektir. İşte yandı yarı kıymeti. Ama köylünün malını ondan alıp da ticaret yoluyla kazanca giden bezirgan : Malın fiatına ödediği zammı yapmak suretiyle, onu istediği kadar pahalıya satabilir. Ve işte bugün gördüğümüz man-

(Devamı Sayfa 2 de)

MEHMET TAŞDEMİR

(1953 — 4.5.1978)

4 mayıs günü bir dağ devrildi. Faşist katiller kahpece pusu kurarak bir militanı daha katletti. 4 mayıs 1978 de Türkiye halklarının bağrından çıkmış bir militanı kaybettik. O Konya da faşistlerin boy hedefi korkulu rüyasıydı. Faşistler, Mehmet yoldaşı gördükleri yerde yollarını değiştirirler arkalarına bakmadan kaçarlardı.

O, Türkiye halklarının ancak marksist grupların birleşmesinden doğacak bir proletarya partisiyle kurtulacağını bilen bilimli, bilinçli, kararlı ölüme meydan okuyan, davasını canından daha değerli tutan Türkiye'de sayılı devrimcilerdendi.

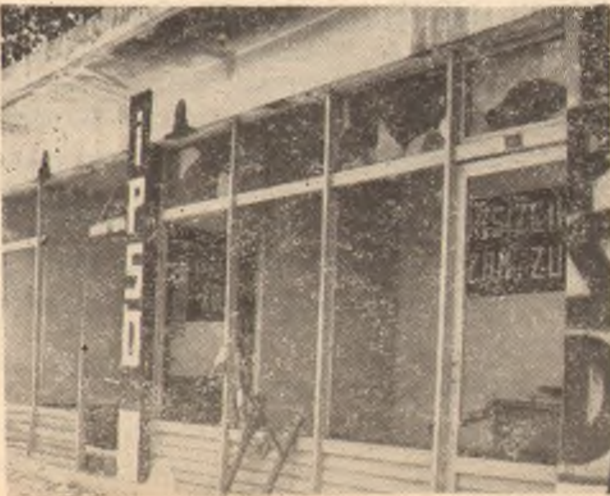
O, bir Devrimci Derleniş militanıydı. Ölümünün 1. yıldönümünde Mehmet yoldaşın önünde saygıyla eğiliriz.

Mücadelesi mücadelemize örnek olacak.

Faşist katillerden hesap sorulacaktır.

Seydişehir'de Katliam Girişimi

28.5.1979 günü faşistler Seydişehir'de 2. bir Maraş katliamını tezgâhlamak için davranışa geçtiler, ama devrimcilerin olayların gelişimini zamanında görmeleri (zaten böyle bir girişim bekleniyordu) ve Seydişehir halkıyla birlikte militanca nefis müdafaları sonucu fazla etkili olamadı. Ama bizler, Seydişehirli devrimciler bu olaylardan dersler çıkarmalıyız. Zira bu katliam girişimi ilk olmadığı gibi son da olmayacaktır elbet.

BU GÜNE NASIL GELİNDİ?

MC döneminde devlet eliyle Seydişehir'e yerleştirilen faşistler, 2,5 yıl boyunca halka kan kusturdular. MC iktidarları artık parababalarının sömürü düzenlerini sürdürmede başarısız kalınca ,CHP ağırlıklı bir hükümet kuruldu. Bu sosyal demokrat hükümetle beraber bürokrasi desteğini kısmen de olsa yitiren faşistler, canlarına tak eden işçilerin ve devrimcilerin kararlı direnişiyle karşılaşınca geri adım attılar. Daha sonra, faşistlerin Seydişehirde güçlenmelerinde önemli payı olan faşist Türk-Metal'in yerine, Maden-İş'i örgütlemeye çalıştı devrimciler. Geçmiş dönemde faşistlerin Türk - Metal'i nasıl kullandığını gören işçiler Maden-İş'i umutla beklediler, ödedikleri aidatlar kurşun parası olmasın diye. Ve nihayet devrimcilerin çabasıyla Maden-İş Seydişehirde bir temsilcilik act

(Devamı Sayfa 15 de)

(Baştarafı Sayfa 1 de)
zara budur.» (Dr. H. Kıvılcımlı - Eyüp konuşması 1957 - Sh. 12 - Derleniş Yayınları)

CHP AĞIRLIKLI ECEVİT HÜKÜMETİ VE PARABABALARI

Emekçi yığınlara «UMUT» olarak lanse edilen Ecevit ve onun kurduğu CHP ağırlıklı hükümet ne yapıyor? **Ekonomik alanda**, parababalarının Kemer Sıkma Politikasını elinden geldiğince uygulamaya çalışıyor. Yaklaşık bir buçuk yıldır iktidarda olan Ecevit Hükümeti zam'dan, devalüasyondan ve parababalarına bir takım kolaylıklar sağlamaktan başka bir şey yapmadı. Bir de parababalarının işçi ücretlerinin dondurulması yönündeki görüşlerini bildirmeleri üzerine (onlara göre enflasyonu, pahalılığı yapan işçi ücretlerinin aşırı artması imiş.) bu yönde sarı TÜRK-İŞ ile TOPLUMSAL ANLAŞMA imzaladı, ortalıkta dolaşan para miktarını azaltmak için banka faiz hadlerini yükseltti. Böylece banka kasalarına akan para oradan da parababalarının cebine kredi olarak aktarıldı. Parababaları da «millet menfaatine» bir güzel kullandılar bu paraları. Ecevit Hükümeti, **politik** alanda ise, kitlelerin bozuk ekonomik durumu sonucu meydana gelecek olan hoşnutsuzluklarını örtbas etmek, kitlelerin örgütlenmesini önlemek ve toplumsal muhalefeti susturmak amacıyla Sıkıyönetim ilan etti. Böylece Türkeş'lerin, Demirel'lerin, daha Ecevit Hükümetinin ilk günlerinde öne sürdükleri **«Sıkıyönetim ilan edilmeli, yetki ve sorumluluk orduya devredilmeli.»** yollu yaygaralarına **«kulak verdi»** Şimdi de yıllardan beri sürdürülegelen ve son günlerde başta faşist MHP olmak üzere diğer muhalefet partileri ve parababalarının sözcüsü «Hür Basın» tarafından iyice azıttırılan BÖLÜCÜLÜK teranesi üzerine yani kürt Halkı üzerine yaygınlaştırdı. Sıkıyönetimin Doğu illerine yaygınlaştırılmasında kendisini en fazla destekleyen ise faşist MHP oldu. Gene bir zamanlar — MC Hükümetleri zamanında — demokrasi havarisi kesilen sayın Ecevit, bugün işçi sınıfını en temel haklarından biri olan ve Türkiye İşçi sınıfının yığınsal olarak kutladığı Birlik, Dayanışma ve Mücadele günü 1 Mayıs İşçi Bayramının kutlanmasını önlüyor. 1 Mayıs işçi bayramını yaptırmamak, işçileri yıldırmak amacıyla Sıkıyönetim, başta DİSK üyesi sendikalar, ilerici dernekler, hatta bazı sol partileri basıyor. Bu bahane ile adam topluyor, yayınlara el koyuyor. Şu bir gerçek ki işçi sınıfımız, emekçi halkımız Faşist MHP'nin de iktidar ortağı olduğu MC Hükümetleri döneminde bile böylesi bir baskı ile karşılaşmadı.

Ecevit böyle «Aman parababalarının bir dediğini iki etmeyim» diye didinirken bakalım parababaları ne yapıyorlar. 21 Nisan 1979 günlü gazetelerden bir haber : ABD kenti New - York'da Uluslararası tekellerden birisi olan Time - Ufe inc. Yönetim kurulu başkanı Rahmi Koç onuruna bir resepsiyon (misafir kabulü) düzenliyor ve bu davete başta Henry Ford, David Rockefeller (Her ikisi de milyarder parababası) ve Robert Mc Namara (Dünya Bankası adlı Finans kuruluşunun başkanı) gibi uluslararası belli başlı parababaları ile gene Exim Bank, Morgan Guaranty, İrving Trust, American Express gibi önde gelen mali kuruluş ve bankaların başkanları da konuk. Bunlara ek olarak General Electric, Uniroyal, Burroughs gibi uluslararası tekellerin başkanları da davetliler arasında. İşin ilginç yanı, bu resepsiyon Türkiye gibi geri kalmış bir ülkenin parababalarından biri onuruna Koç oğlu Koç Rahmi onuruna veriliyor. (Türkiye'de Finans - Kapital yok diyen solcularımızın kulakları çınlasın.) Bakalım bu davette Koç oğlu Rahmi neler yumurtlamış : 21 Nisan 1979 tarihli Milliyet gazetesi şöyle yazıyor : «Her yıl ABD İktisadi yetkilileri ve Amerikalı işadamları ile görüşmeler yapmak üzere (yani Türkiye emekçi yığınlarının üzerinden kârlarına kâr katmak amacıyla) başta Washington ve New-York olmak üzere çeşitli Amerikan kentlerini ziyaret eden Rahmi Koç, sözlerini şöyle sürdürmüştür : «Böyle bir anlaşma için zamanın uygun olduğunu hissediyorum. (İMF ve Türkiye arasındaki anlaşmayı kastediyor - D.D) Sanırım IMF ile birkaç hafta içinde anlaşma olacaktır. Türkiye durumunu düzeltmek istiyorsa IMF nin önerdiği önlemlerden pek de farklı olmayan bazı önlemler almak zorundadır. (Yani diyor ki Koç oğlu Rahmi, IMF eşkiyasına teslim olun - D.D) Türk parasının değeri dış satımlar alanında düşürülmüş değildir. Dış satımlarda bile doların değeri hala 26,5 liradır. Turistler ve işçiler ise 1 Dolar karşılığında 47 lira almaktadır ki bu bile azdır. (Yani hükümetin işçi ve turist dövizlerinde yaptığı % 56'lık develüasyonu bile az görüyor daha devalüasyon yap diyor - D.D) Eğer Türkiye **kemerleri sıkma programını** kabul edecek olursa yeşil ışık yakılacak, Uluslararası bankacılık kuruluşları ve öbür dış satım kuruluşları **Türkiye'ye yardım etmeye ve yardımı onaylamaya hazır olacaklardır.»**

Görülüyor ki yerli ve yabancı parababaları el birliği, söz birliği etmişler, gene «Kemerleri Sıkma Programını» savunuyorlar. Kabak gene emekçi yığınların başına patlayacak.

Vaktiyle, «Paranın değeri düşüyor, hükümet develüasyon yapacak» yollu yazı yazan bir ilerici yazar, «Türk parasının değerini düşürmeye teşebbüs» ten yargılanmış. Şimdi bu olayla kıyaslarsak Koç oğlu Rahmi nin ettiği bu laflar dolayısıyla idam cezası ile yargılanması hiç de abes değil. Herifçioğlu'nun dediği sadece «devalüasyon yapılacaktır» gibi masum bir söz de değil. «Devalüasyon yapılmalıdır» diyor. Ayrıca «sen - diyor hükümete - kemerleri sıkarsan İMF Türkiye'ye yardım etmeye ve yardımı onaylamaya hazır olacaktır.» Yani bu kadar kesin konuşabiliyor. Arkasından şöyle devam ediyor Koç Rahmi : «Hükümete tavsiyem ESKİDEN BERİ şu yöndedir. Bir buçuk yıla yakın zaman kaybettik ve IMF ile anlaşma imazlamadığımız sürece de iktisadi yardım alamayacağız.» (21 Nisan 1979 Milliyet) Yani diyor ki hükümete «Bir buçuk yıldır sana aynı tavsiyede bulunuyoruz. IMF'nin dediklerini yap diye. Bak şimdi tam sırasıdır. Birkaç hafta içinde IMF'nin dediklerini yaptın yaptın. O zaman yardım gelir. Yapamadığın takdirde seninle külahları değişeceğiz na!»

Koç oğlu Rahmi'nin bu incilerinden bir hafta sonra bu kez Baba Koç Vehbi'nin sözleri gazetelerde yer aldı. 28 Nisan 1979 tarihli Cumhuriyet'te şöyle yazıyor : «Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Vehbi Koç; «Rejimin devamını sağlıyacak güçlü bir hükümetin kurulmasını istemiştir.

«Otosan bayileri için Çınar Oteli'nde düzenlenen geleneksel toplantıda konuşan Koç» 50 küsur senesini iş hayatında geçirmiş, memleketin geleceğinden başka kaygısı bulunmayan bir işadamı olarak (Atma Baba Koç din kardeşiyiz : Demek sen KÂR'ından başka şeyler de düşünüyorsun - D.D) hem şahsım hem de sizler adına milletin temsilcisi Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeleri, milletin bütünlüğünü koruyacak ve hür demokratik parlamenter rejimin devamını sağlıyacak GÜÇLÜ BİR HÜKÜMETİN (İşte Vehbi'nin karrakesi - D. D) kurulmasını sağlamaları için birleşmeye çağırıyorum. Bu beraberlik sağlandığı takdirde, Türkiye'mizin iyi günlere doğru yol alacağından şüphe etmiyorum» demiştir.» (28 Nisan 1979 - Cumhuriyet)

Daha sonra **«Bölücülük Yapılıyor»** korosuna Baba Koç Vehbi de katılarak. Şöyle diyor : «Büyük çalkantılara rağmen demokratik rejimin hala ayakta durması, **vatandaşın demokrasiye olan bağlılığını** gösteren en kuvvetli delil olmakla beraber **bu inanç ve güven de sarsılma noktasına** sürüklenmiş bulunmaktadır. Sıkıyönetime rağmen, ülkeyi ürperten olayların durduğunu söyleyemem. Sıkıyönetim alanına **bölücülük faaliyetlerinin** de alınması ve il sayısının 19'a çıkarılmasıyla bu endişe verici durumun önlenmesini diliyorum.» (A.g.y.)

Görülüyor ki Baba Koç Vehbi, hükümetin durumundan hoşnut değil. Şu ikide bir öne sürdükleri Kemer Sıkma politikasını uygulayacak, buna karşı kendiliğinden de olsa oluşacak Toplumsal Muhalefeti sürdürmek amacıyla kurulacak güçlü bir hükümetten yana. Yani kısaca, CHP ağırlıklı Ecevit hükümetinin de - kısa zamanda yardım sağlıyamazsa - suyu ısındı gibi.

Sonuç :

Parababalarının kastettiği Güçlü Hükümet modeli ne olabilir? Ya şöyle veya böyle bir CHP-AP koalisyonu. Ya 12 Mart dönemindeki gibi «partiler üstü» hükümet modeli, ya da askeri darbe sonucu kurulan bir Cunta. Fakat askeri diktatörlük alternatifinin kurulma olasılığı diğerlerine oranla daha az. Çünkü ordu içindeki «Ecevit imajı» hala yıkılmış değil.

İşte böyle parababaları; parlamentosuyla, mahkemeleriyle, Radyosu, Televizyonuyla, «Hür Basın»ı vb. tüm üst yapı kurumlarıyla, örgütlülüğünü sürdürüyor. Domuztopu gibi sım sıkı örgütlü olduklarından da ülke ekonomisi ve politikası üzerinde istediklerini uyguluyorlar. Sayıları 500'ü geçmeyen bu Finans - Kapitalistlerle, sayıları 3000'i aşmıyan Tefeci - Bezirganlar elele verip nasıl oluyor da 45 milyon Türkiye halkını güdümlendirebiliyor, emekçi yığınlara olmadık eziyetleri yapıp kendileri gül gibi yaşıyor, kârlarına kâr katıyorlar? Tek sözle ÖRGÜTLÜ olduklarından. Bu durumda başımızdaki bir avuç asalak zümreyi atabilmek için EN AZ ONLAR KADAR ÖRGÜTLÜ OLMALIYIZ. Örgütlü olmadığımız sürece bu KÖLELİK sürüp gidecek. Bu gidişe dur demek istiyorsak an geçirmeksizin örgütlenmeliyiz. O zaman örgütlü 45 milyon halk, o bir avuç asalak zorbayı tükürse tükrüğüyle boğar. Örgütlü olmanın yolu ise Çelik Çekirdek Proletarya Partisi ve Halk Kurtuluş Cephesi'nin inşasından geçer. O halde Proletarya Partisi'nin Reorganizasyonu ve Halk Kurtuluş Cephesinin İnşası için ileri.

Teşkilatsız Halk Köle Halktır.

Örgütlü Halk Yenilmez.

Yaşasın Devrimci Derleniş.

"İKİ SÜPER" OPORTÜNİZM

(XVIII)

MAOCU BOZKURT
BOZKURTLAR
Faşistler ve sosyal-faşistler tek bir karşı-devrimci cephedir
FAŞİST BİRLEŞİYORLAR?

SAHTE TKP'NİN TEORİK SEFALETİ

S. Üstüngel'in, Mart 1975 tarihini taşıyan- yurt dışında yayınlanan «Günümüzde TKP» adlı kitabının sonunda, sahte TKP yayınlarının bir listesi yer almaktadır. Sahte TKP'nin teorik çapını (daha doğrusu çapsızlığını) tek başına bu liste bile açık seçik ortaya koymaktadır. Çünkü bir partinin teorik düzeyini, o partinin teorik ürünlerine bakarak anlıyabiliriz. Öyleyse biz de bakalım sahte TKP'nin teorik ürünlerine. Listeyi aynen aktarıyoruz :

«TKP YAYINLARI

«1.L.I. Brejnev, «LENİN'İN 100. YILDÖNÜMÜ, SBKP'NİN XXIV. KONGRESİ, SSCB'NİN 50. YILI»

«2. NAZIM HİKMET, BÜTÜN ESERLERİ (Şimdiye kadar 8 ciit çıkmıştır)

«3. BİLİMSEL KOMÜNİZM (V. G. Afanasiev'in bu eseri Kızılırmak yayınevi tarafından 1976 yılı Ankara'da yayınlanmıştır. Dev-Der.)

«4. LENİN (Biyografisi)

«5. SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ'NİN PROGRAMI

«6. BÜYÜK OKTOBR 50 YAŞINDA

«7. S. Üstüngel, «GÜNEŞLİ DÜNYA»

«8. A. Saydan, «ALMAN DEMOKRATİK CUMHURİYETİ»

«9. A. Saydan, «YEDİ SOSYALİST ÜLKEDE DÜN - BUGÜN - YARIN»

«10. A. Saydan, «SOVYETLER BİRLİĞİNDE 12 GÜN»

«11. S. Üstüngel «TÜRKİYE OLAYLARI»

«12. S. Üstüngel, «SAVAŞ YOLU»

«13. S. Üstüngel, «GÜNÜMÜZDE TKP»

«14. A. Saydan, «SEÇME YAZILAR» (Hazırlanıyor)

«15. Veli Dursun., «İKTİDARI ELDE ETME YOLLARI» (hazırlanıyor)»

Listenin tamamı bu kadardır.

Şimdi adı geçen kitaplara sırayla bir göz atalım :

1 nolu kitap Brejnev'in imzasını taşımaktadır. Sahte TKP'nin kendi emeği değildir.

2 nolu kitaplar şair Nazım Hikmet'in, yani kendilerinindir. Fakat bunlar teori değil, sanat kitaplarıdır : Şiir, roman tiyatro eseri vs. cinsindendir.

3 nolu kitabın (Bilimsel Komünizm) yazarının adı listede bulunmamaktadır. Sadece kitabın adı anılmakla yetinilmektedir. Ancak bu eseri Kızılırmak Yayınevi 1976 yılı Ankara'da yayınlamıştır. Ve kitap V.G. Afanasiev'in imzasını taşımaktadır. Demek bu eser de sahte TKP lilerin kendi ürünü değildir.

4 ncü kitap yine imzasızdır. Sanıyoruz bu da kendi emekleri değildir.

5 inci kitap SBKP programıdır. Yani onların değildir.

6 ıncı kitap yine imzasızdır. Bu eserin de kendilerinin olmadığı kanısındayız. Çünkü daha önce de gördük ki sahte TKP'nin, Sosyalist ülkeler bilginlerinin eserlerini imzasız anmak gibi bir adetleri vardır.

7-8-9-10 nolu kitaplar ise sahte TKP liderlerinin öz be öz kendi malıdır. Zaten hepsi de imzalıdır. Ancak bunlar da şair Nazım'ın kitapları gibi Teorik kitaplar değildir. Adlarından da hemen anlaşılacağı gibi gezi notlarıdır bunlar. Bu kitaplar, sahte TKP liderlerinin uzun ömürlerini geçirdikleri Sosyalist Ülkelerde, işsiz güçsüz gezip tozarken gördüklerimin ve duyduklarının hikayesidir. Bu açıdan bu kitaplar sahte TKP kaçaklarının kendi ağızlarından kendi hayat hikâyeleridir de. Bir örnek verelim :

«Güneş Moskova'nın tepesine dikilmişti. Millet, yeraltına, metroların ağzına akıyordu. Başkentin göbeği sıcaktan çatlayacak... Kurtuluşu Lenin Müzesine dolmakta buldum. Burası arı kovanı. Yaz-kış, yağmur-güneş hep böyle... Müze serin.» (S. Üstüngel. Güneşli Dünya s : 80)

(S. Üstüngel, İ. Bilen'in kendine taktığı ad. Kullandığı takma ad bile, onun hasta, megalamon kişiliğini ele vermemezlik edemiyor. Hiçbir gerçek devrimci lider kariyer düşkünlüğünden kaynaklanan böyle takma adlar kullanmamıştır)

İ. Bilen yaz sıcağından kurtulmak için Lenin Müzesi gibi serin yerlere kaçıyormuş. Peki ya havalar bozunca ne yapıyor dersiniz? Bakın, Bilen onu da anlatıyor :

«Havalar alabora oldu. Artık günün bir saati ötekine uymuyor. Gökyüzü suratını astıkça deniz de ekşitiyor. Güneşin gözü bir tutuluyor, bir açılıyor. Yağmur, güneş, yel, bulutlar birbirine karışıyor. Haniya dinlenmenin tadı tuzu kaçıyor.

«Büyücek bir yüzme havuzu. Bu havalar için. Üstü, yanları, baştan aşağı cam. Ayrıca elektro-terapi fizyoterapi, hidro-terapi salonları var. Su, deniz suyu, tuzlu. Isı 22 dereceyi geçmiyor. Hidro - terapi en «eğlencelisi.» Kimilerini iğneli fıçıya sokar gibi yapıyorlar. Şişmanları, göbeklileri su topu hortumla eritiyorlar. Ben bütün bunlara seyirciyim. Bir Dağıstanlı, bir Osetin, bir Azerbeycanlı, bir de ben, dört kol domino oynuyoruz. Hepsi de neşeli.»(...)

«Dağıstanlı «domino» dedi. Kim yendi, kim yenildi? Belli değil. Yağmur kesilmişti. Çıktık parka. Herkes bir tarafa dağıldı.» (A.g.y.s. 110-111)

Sahte TKP şefleri hayat hikayelerini anlatırken sadece yukarıdaki gibi masum gevezelikler etmezler.Bazan da hem Marksizm-Lenizmin hem de Türkçenin kanına girerek, bu her iki konuda da ne kadar cahil ve yoksul olduklarını ortaya koyarlar. Örnekleyelim :

Kitabın **«Devlet Kuşu»** başlığını taşıyan bir bölümü şu satırlarla sona erer :

«Özbeklerin başına devlet kuşu, çok çetin savaşlarla ve kapitalist olmayan bir yoldan yürümekle konmuştur... Bu devlet kuşu masal değildir. Her yanı, kumlukları çiçek açan bir bahçedir bu devlet kuşu...» (A.g.y. s. 150)

Söylendiğine göre : «Özbeklerin başına devlet kuşu konmuş»(!) Düşünebiliyor musunuz? Bir halkın başına «devlet kuşu» konuyor(!) Bu cümleler bir Marksist-Leniniste ait olamaz. Neden mi? Şundan :

Bildiğimiz gibi, «başına devlet kuşu kondu» deyimi, sınıflı toplumlarda : eğer ezilen ve sömürülen, mahkum sınıfın veya ara sınıfların bir üyesi, devlet mekanizmasını elinde tutan sömürücü hakim sınıfların beklenmedik bir lütfuna uğrar ve «köşeyi dönerse», bu olayı ifade etmek için kullanılır. Yani «başına devlet kuşu kondu» denebilmesi için bir kişinin, hiç çaba harcamadığı, hiç bir değer yaratmadığı halde bedavadan ya büyük bir servete ya da aynı şey demek olan bir yüksek makama kavuşmuş olması gerekir. Tabii bu da ancak insanın insanı sömürmesi esasına dayanan düzenlerde mümkün olabilir.

Antika toplumların masal kahramanı **Keloğlan**; antika despotun (Padişahın) herhangi bir yolla gözüne girerek ondan bir çuval (kese de olabilir) altın kaparabilir ya da Padişahın kızıyla evlenmeyi başarabilirse, ancak o zaman **Keloğlan** için sözkonusu deyim kullanılabilir.

Veya modern burjuva toplumunda bir kişiye piyangodan dört milyon çıkarsa o kişinin «başına devlet kuşunun konduğu» söylenir. Yine günümüz Türkiyesinde olduğu gibi bir kişi önce aniden kontenjan senatörlüğüne oradan da başbakanlığa yahut devlet başkanlığına fırlarsa onun için de adı geçen deyim kullanılabilir.

Burjuvazi, spor - totosuyla, altılı ganyanıyla, milli piyangosuyla, kupon yayınlayıp köşe döndüren gazeteleriyle hep «devlet kuşunun» ortalıkta dolaşıp durduğunu ve bir gün «sizin de başınıza konabileceğini» söyler durur. Burjuvazi bu davranışıyla, kitleleri kafadan silahsızlandırarak sınıf mücadelesinden uzak tutmaya ve onların şansa, kadere, kısmete bağlayarak işi (kurtuluşu) Allaha havale etmelerini sağlamaya çalışır. Yani kitleleri mistik, kaderci bir felsefeyle afyonlamaya çalışır. Bu felsefeyle zehirlenmiş, ezilen sınıfın bir üyesi sefaletinin ve acılarının nedenini «kara talih»ine, «kahpe feleğin» yüzüne gülmeyişine veya aynı şey demek olan bir «devlet kuşunun başına konmayışına» bağlar. Böylece de sınıf pusulasını yitirmiş ve gerçek düşmanını gözden kaçırmış olur. Burjuvazinin de istediği zaten budur.

Demek istediğimiz, «devlet kuşu» deyimi böylesine namussuz bir burjuva felsefesine aittir.

Bir halkın sosyalizme geçişi başlarına «devlet kuşunun konması» ile açıklanırsa, sosyalizme henüz geçemememiş, yerli yabancı finans - kapital tahakkümü altında inleyen Türkiye Halkları gibi halkların durumu da «başlarına devlet kuşunun konmayışına» bağlanmış olur. Bu açıklamayı yapan kişinin o zaman, ezilen ve sömürülen dünya halklarına; oturup «başlarına devlet kuşunun konmasını» beklemelerini öğütlemekten başka söyleyecek bir şeyi olamaz.

Gördüğümüz gibi burjuvazinin kendi çıkarı açısından tek tek kişilerin durumlarını açıklamış olmak için kullandığı zehirli felsefeyi, sahte TKP, kapsamını genişleterek halklara uyguluyor ve halkların durumlarını o felsefe açısından açıklamaya çalışıyor. Burjuva felse

fesine yaptığı bu katkıdan dolayı, burjuvazi sahte TKP'ye ne kadar teşekkür etse yeridir.

Sahte TKP liderlerinin, (bir anlamda hayat hikâyeleri de olan) gezi notları üzerinde daha fazla durmayalım. Sanırız onlar hakkında yeterli bilgiyi verdik. Şimdi yeniden listeye dönelim :

11 nolu kitap S. Üstüngel imzasını taşıyor. Kitabın adı. ise «Türkiye Olayları» dır. Kitap bildiğimiz kadarıyla Türkiye'de yayınlanmadı Avrupa baskısı da elimize geçmedi. Yani kitabın içeriğini bilmiyoruz. Bu yüzden kitap hakkında konuşmamız doğru olmaz.

12 — Nolu kitap, yine S. Üstüngel'in «Savaş Yolu» Kitabın önsözünden daha önce aktarmalar yapıp, onun yalan ve demagojilerle dolu olduğunu göstermiştik. Bu yüzden şimdi aynı konuya girmeyeceğiz. Kitabın geri kalan kısmı ise Laz İsmail'in kendi kendine övgüler düzdüğü kısa anılardan ibaret. Bu anılarda İ. Bilen beş para etmeyen kalıbının üstüne aslan geçirmeye çalışacak, kendini kahraman bir militan gibi göstermeye çabalamaktadır.

13. kitap yine S. Üstüngel'indir ve «Günümüzde TKP» adını taşımaktadır. Bu kitaptan da yukarıda aktarmalar yapmış, ve bu kitabının da yalan ve demagojilerden oluştuğunu göstermiştik.

14. Cü kitap A. Saydan'ın «Seçme Yazılar»ıdır. Sahte TKP'nin İ Bilen'den sonra iki nolu şefi olan A. Saydan''ın, Türkiye üzerine henüz bir tek kitapçığı olsun yokmuş. Olsa bahsedilirdi. Ama «Seçme Yazılar'ı (!) «hazırlanıyor»muş. Temenni edelim ki bu» seçme yazılar» da yukarıda anılan gezi notlarından derlenmiş olmasın.

15. kitap : Veli Dursun imzasını ve «İktidarı Elde Etme Yolları» adını taşıyor. Bu da «hazırlanıyor» muş. Elimize geçmedi Okuyamadık. Bunun için hakkında konuşmayacağız.

Yine biliyoruz Eylül 1978 de İ. Bilen «Çetin Savaş»adlı bir broşürcüğü yayınlandı. Biz bunu da daha önce, yeterince aktarmalar yaparak tanıtmıştık. Şimdi yeniden aynı konuya dönmiyeceğiz.

Evet, sahte TKP nin teori hazinesi (!!!!) işte bu kadarcıktır: Üç-beş çeviri, üçbeş gezi notu üçbeş Türkiye ve Türkiye'deki devrimci mücadele üzerine yazılmış kitapcık. Onları da biliyoruz, yalan dolanla, iftira ve demagojiyle dolu.

Besbelli ki, böylesine teorik sefalet içinde bulunan bir örgüt, gerçek bir devrimci parti, Marksist-Leninist bilimle silahlanmış bir parti değildir, ve olamaz. Yine bu örgüt, 1920 lerde kurulan, en ağır işkencelere ve zindan koşullarına göğüs gererek 40 yıl dövüşen bir partinin gerçek TKP'nin devamı da olamaz. Bu örgüt olsa olsa döküntülerden süprüntülerden derleşik bir kaçaklar ve dönekler örgütü olabilir. Ve aynen de öyledir. Bunların teorilerinin de kendi kişilikleri ve sözüm ona mücadeleleri gibi iler tutar yeri yoktur.

SAHTE TKP «PROGRAM»I BİR TEORİK SEFALET ANITIDIR

Sahte TKP'nin «program»ına bakmazsak, onun teorik yoksulluğunu en çıplak biçimiyle görmüş sayılmayız. Gerçi ortada sözcüğün gerçek anlamıyla bir «program» yoktur. Adına «program» denilen bu kitapçığın içeriğinin incelenmesine girince bu açıkça görülecektir. Ancak buna girmeden önce, sahte TKP'nin 26• programı üzerine bazı demagojileri var ki, değinmeden geçmiyelim.

Sahte TKP programının giriş bölümünde 1926 Programı için şöyle deniyor:

«Bazı sekterce eğilimleri olan ikinci program eskidi, günün koşullarına uymaz oldu. («Türkiye Komünist Partisi Program» Ürün Yayınları, s: 7)

Görüldüğü gibi, sahte TKP, 1926 Programına (ikinci programa) karayı çalıp geçiyor. İkinci programın «bazı sekterce eğilimleri» *varmış. Bu iddia'da bulunan kişinin, bu «sekterce eğilimleri»* göstermesi gerekmez mi? Kuşkusuz gerekir. Ancak daha önce defalarca belirttiğimiz gibi, sahte TKP nin böyle bir kaygısı yoktur. O önüne gelen kişiye ya da esere karayı çalar geçer. Ortaya atılan iddiayı belgelemekmiş ,ispatlamakmış, bu sahte TKP'ye göre işler değildir.

Oysa gerçeklik tam da sahte TKP'nin söylediğinin tersidir. Okuyanların da hemen görebileceği gibi, ikinci programla, sahte TKP programı arasında nicelik değil, nitelik farkı vardır. Çünkü ikinci program Komüntern'in onayından geçmiş Marksist-Leninist bir programdır. Sahte TKP programı ise mevcut Finans-Kapital devletinden dilenilen bir takım geri-adi talep lerden ibarettir. Bunu ilerde göstereceğiz.

Şimdi devam edelim sahte TKP programını okumaya:

«1932'de Dördünci Kongre değişen koşulları gözönüne alarak, ikinci programın değiştilmesini kararlaştırdı.» (A.g.y. s:6)

«Dördüncü Kongrenin aldığı kararın uygulanması gecikti. « (A.g.y. c:7)

Sahte TKP'ye göre 1932'de 1926 programının değiştirilmesi kararlaştırılmış. Biz böyle bir kararın olduğunu sanmıyoruz. Çünkü eğer böyle bir karar alınmış olsa idi uygulanırdı. Yani ta o zamanlar program değiştirilirdi.

Ama sahte TKP'nin iddiasına göre böyle bir karar alınmış. Peki niye uygulanmamış bu karar? Yine dinleyelim sahte TKP'yi:

«Bu gecikmenin nedeni, sürekli ağır terör, çok zor gizlilik koşulları, parti yönetiminde uzun süre oportünistlerin program ve tüzüğün yenilenmesi önerilerine aldırmamalarıdır.» (A.g.y. s: 7)

Gördünüz mü gerekçeleri?

Yukarıda iki ayrı gerekçe öne sürülmektedir : 1 — «Sürekli ağır terör, çok zor gizlilik koşulları» Demek ki sahte TKP'ye göre «sürekli ağır terör, çok zor gizlilik koşulları altında bulunan bir parti «yanlış olan,» «bazı sekterce eğilimleri olan» programını değiştiremez. Yani yapılması en zorunlu olan görevini yapamaz. Öyleyse ne yapar? «Yanlış» programla «çalışmaya» devam eder. Tabii buna «Çalışma» denebilirse.

Peki yanlış programla çalışan bir parti; yani hedefini yanlış saptayan bir parti başarılı olabilir mi? Devrim yapabilir mi? TKP'nin zaten devrim yapmak gibi bir derdi yoktur. Eğer olsaydı böylesine saçmalıkları gerekçe diye ortaya sürmezdi.

«Ağır terör, çok zor gizlilik koşulları altında,» program değiştirilemez. Peki ne zaman değiştirilebilirmiş program? Bu sorunun cevabı açık: «ağır terör» ve «gizlilik koşulları»nın ortadan kalkması halinde. Kim kaldıracak bu koşulları ortadan? Yanlış programla çalışan parti olmayacağına göre, burjuvazi kaldıracak. Ya burjuvazi kaldırmazsa ne olacak? Parti yanlış programla çalışmaya devam edecek. Çünkü sahte TKP'ye göre bir partinin yanlış olan programın doğurusuyla değiştirebilmesi, ve doğru bir çalışma yapabilmesi için «ağır terör» ve «gizlilik koşulları»nın bulunmaması gerekmektedir. Yani sahte TKP'nin partisi ancak tatlı suda veya iyi havada çalışabilmektedir. Su bulanınca ya da havalar bozup biraz sertleşince, sahte TKP'nin partisinin işi bitiktir. İşte sahte TKP'nin anladığı parti böylesine zavallı bir partidir. Böyle bir parti dövüşen proletaryanın partisi olamaz. Olsa olsa Laz İsmaillerin, laz Zekilerin, şair Nazımların, Ahmet Saydanların Türkiye'den onbinlerce kilometre uzaklıktaki sahte TKP'si olabilir.

Gördüğümüz gibi sahte TKP, şecaat arzederken şirkatin söyleyen merdi kipti durumuna düştü. Gerçek TKP' ye ve onun Marksist programına *kara çalayım derken, kendi anti Leninist* parti anlayışını farkına varmadan açığa vurmuş oldu.

Gelelim ikinci gerekçelerine :

«Parti yönetiminde uzun süre oportünistlerin program ve tüzüğün yenilenmesi önerilerine aldırmamalarıdır» (Türkçe dil bilgisi kurallarına meydan okuyan bozuk ve ilkel bir anlatım. Neyse.)

Sahte TKP, yine gerçek TKP önderlerine çamur atmadan edemiyor. «Oportünistler» yönetimdeydi, onlar «program ve tüzüğün yenilenmesi önerilerine aldırma»dılar, diyor. Doğru değil ya, diyelim ki öyle. «Oportünistler» yönetimdeydi. Onlar programın «yenilenmesi»ne karşı çıktılar. Fakat ortada kimsenin inkar edemiyeceği bir gerçeklik var : Gerçek TKP, 1960' ta dağılışa uğramıştır. Kaçaklar ise bu durumu fırsat bilerek aynı yıllarda yurt dışında sahte TKP'yi kurmuşlardır. Bu sahte TKP'nin önderi de, tabanı da kendileridir. Üstelik kendileri, sosyalist ülkelerin rahat ve güvenliği içinde olduklarından; «ağır terör» ve «çok zor gizlilik koşulları» gibi şeyler de söz konusu değildir. Yani yukarda öne sürdüğü her iki gerekçe de söz konusu değildir. Ama gelin görün ki, sahte TKP programını yine de «değiştir»mez, ya da «yenile»mez. eski, «sekterce eğilimleri olan», 1926 programına yani gerçek TKP programına sözde sahip çıkar. Ve onu benimser. Ne zamana kadar? Kendilerinden dinleyelim :

«Program ve Tüzük tasarılarının onaylanması Konferansın gündemindeydi.

«Konferansa katılanlar sürekli alkışlarla, oybirliğiyle tasarıları onayladılar.» («TKP Konferansı. Belgeler» Temel Yayınları s : 14).

Demek sahte TKP, 1960'tan 1978 Şubatına dek tam 18 yıl yanlış diyerek kara çaldığı bir programı, hiç bir gerekçesi olmadığı halde değiştirmiyor. Yanlış dediği programla çalışmaya devam ediyor. Hem de «yanlışlığını» bile bile.

Bir parti «yanlış» dediği bir programı, hiç bir nedeni bulunmadığı halde tam 18 yıl değiştirmez ise, o parti programdan hiç mi hiç anlamıyor, programın önemini zerrece bilmiyor, önüne bir amaç koymuyor demektir ki; böyle bir parti Leninist bir parti değildir. Ve olamaz da.

Ancak, bize göre, sahte TKP'nin, 1926 Programına pislik atması ve kuruluşundan 18 yıl sonra da olsa 1926 programını reddedip yerine yeni bir «program» hazırlanması : 1926 programını yanlış bulmasından, veya o programın değiştirilmesi için 1932 de karar alınmış olmasından değildir. Bildiğimiz gibi sahte TKP, gerçek TKP'nin yiğit önderlerine karşı her fırsatta en alçakça küfürler yağdırmaktan geri durmamaktadır. 1926 Programını ise, sahte TKP' nin pislikler yağdırdığı gerçek TKP'nin, her güçlüğe ve burjuvazinin her çeşit zulmüne meydan okuyan bu namuslu, bilimli bilinçli kararlı önderleri hazırlamıştır.

Şimdi, bu durumda sahte TKP'nin hem bu önderlere küfürler yağdırması, hem de onların hazırladığı programa sahip çıkması beklenemezdi. Bu tutarlı bir davranış olmazdı. Sahte TKP, bunun için 1926 programını reddetmekte namussuzluğunda (veya hainliğinde) namuslu davranmış (tutarlı davranmış) olmaktadır. Eğer tersini yapsaydı yani hem gerçek TKP önderlerine küfredip, hem de onların emeği olan bir programa sahip çıksaydı namussuzluğunda bir kez daha namussuzluk yapmış olurdu. Ama teslim edelim ki sahte TKP bunu yapmamıştır. Hiç değilse namussuzluğunda, namuslu davranmayı geç de olsa başarmıştır. Kutlarız...

DEVAM EDECEK

Kıvılcımlı Usta'nın «Türkiye'de Milliyet Meselesi» Yayınlandı

Devrimci Derleniş Milliyet, Meselesi hakkında bugüne dek bir şey söylemedi. Hep sustu. Ama bu susuş Devrimci Derleniş'in milli meseleye önem vermeyişinden miydi? Kuşkusuz değildi. Hatta tersine bu susuş Devrimci Derleniş'in milli meseleye olağanüstü önem vermesinden ileri geliyordu. Çünkü biliyordu ki milliyet meselesi soyut formül tekerlemeleriyle yüzeysel, sözümona araştırmalarla geçiştirilecek bir konu değildi. Milliyet meselesini ele alan bir araştırma konunun her yanını somut, açık ve en küçük ikirciliğe yer bırakmayacak kesinlikte ortaya koymalıydı. Bu ise her şeyden önce çap isterdi, yetkinlik isterdi. Devrimci Derleniş kendisini o çapta (yani milliyet meselesini kesince çözecek çapta) görmüyordu. Ancak bir konuda yetkin olmamak Marksizme göre o konu üzerine çalışma yapmamayı gerektirmezdi. Tersine o konu üzerine daha fazla çaba sarfetmeyi, ve o konudaki boşluğun bir an önce doldurulmasını eksikliğin giderilmesini gerektirir di. Çünkü Engels ustanın dediği gibi çöreğin tadı yenerek öğrenilebilirdi.

Peki bütün bunları bilmesine rağmen Devrimci Derleniş Milliyet Meselesi üzerine neden bu güne dek bir şey ortaya koymadı? Şundan :

Devrimci Derleniş biliyordu ki Kıvılcımlı Usta, bu meseleyi bundan tam 47 yıl önce (1932' de) bir üniversiteye çevirdiği Elazığ mahpushanesinde çözmüştü.

Öyleyse bizlere düşen görev, milliyet meselesi üzerine ille de laf etmiş olmak için Amerika'yı yeniden keşfetme çabasına girmek değil Kıvılcımlı Usta'nın bu konudaki yüce emeğini bir an önce Türkiye İşçi Sınıfına ve halkına kazandırmaktı.

Ama gelin görün ki, Kıvılcımlı'nın çoğunu zindanlarda ürettiği yüzlerce emeği gibi ,milliyet meselesi üzerine olan eseri de, Kıvılcımlı'nın bedence ölümünden sonra «En ortadoks Kıvılcımlıcı» görünümündeki bezirganların miras paylaşımında Yeni VP tekkesinin payına düşmüştü. Yeni VP tekkesi hain Kaustky'nin Marks'ın emekleri üzerine oturuşu gibi Kıvılcımlı Usta'nın emekleri üstüne oturmuştu. Ve bu emekler içinden özellikle «Milliyet Meselesi» ve «Kim Suçlamış»ın saniye geçirmeksizin gün ışığına çıkarılması gerektiğini ve böyle bir çabada her türlü dayanışmaya hazır olduğumuzu bildiren önerilerimizi, yeni VP her zaman ya red etmiş ya da cevapsız bırakmıştı.

Devrimci Derleniş gerek kitle önünde gerek masa başında yapılan çeşitli grup temsilcilerinin katıldığı toplantılarda Yeni VP'nin bu tutumunu teşhir etmiştir. İşçi sınıfı devrimcilerinin yarattığı teorik emekleri işçi sınıfından ve halktan kaçırmanın, gömmenin ancak Finans - Kapitalin işine yaradığını Yeni VP nin de bu tutumuyla Finans-Kapital sosyalizmi, en hafifinden polis (birinci şube) sosyalizmi yaptığı yeni VP şeflerinin yüzlerine karşı söylenmiştir.

Aradan zaman geçti yeni VP tekkesi iskizogoni ile ikiye, üçe bölündü. Ve bu bölüklerden teorik emekleri elinde bulunduran tekkecik elli-altmış kişicik kadar bir şey kaldı. Bu çöküş tek keciği taktik değiştirmeye zorladı Ve dün bizim yukarıdaki sözlerimize : «Doktor, milli meseleyi 1930'larda yazdığı halde bugüne kadar neden yayınlamadıysa, biz de ondan yayınlamıyoruz» diyerek mart kedisi gibi yüzümüze pıfkıranlar, bugün milli meseleyi yayınlamak zorunda kaldılar.

Her şeye rağmen yayınlamaları olumlu bir iştir. Fakat bu olumluluk, bugüne kadar milli meseleyi gömmelerinin günahını affettirmez Onun hesabı ayrıca görülecektir.

KIVILCIMLI USTA MİLLİ MESELEYİ KESİN ÇÖZÜME KAVUŞTURMUŞTUR.

Kıvılcımlı bu eseri kaleme aldığında henüz otuz yaşlarında bir gençtir. Ancak genç olması konuyu her yönüyle açık seçik görmesine ve meselenin çözüm yolunu kesince ortaya koymasına engel olmamıştır.

Usta önce herhangi bir, milliyet meselesinin nasıl konması gerektiğini gösteren Leninci prensipleri koyar. Sonra bu genel prensiplerin ışığında, Türkiye'de milliyet meselesini çözecek olan bir araştırmanın nasıl bir yol izlemesi gerektiğini bulur.

İncelemesinin sonunda somut gerçekliğe uygun stratejinin ne olabileceğini şemalaştırır. Ve bu tahlillerinin zorunlu sonucu olarak bağımsız örgütlenmeyi önerir. Kitaptaki bütün konular gibi örgütlenme konusu da hiç bir ikirciğe meydan vermeyecek açıklıkta ve niteliktedir. Fakat bu denli açıklık ve netlik bile Yeni VP'nin kitabın başına kitabın anlattığına tamamen ters bir sunuş eklemesini engelleyemez. Şöyle derler :

«Bu nedenle, VP programı ya da Demokratik Devrim, ezilen bu ulusun ayrılma hakkını kullanabileceği demokratizm şartlarını gerçekleştireceği için; ve ezilen ulusun da önünde esas devrimci adım, yakalanacak «ana halka» kendi kaderini tayin hakkını fiilen kazanabileceği şartlara ulaşmak olduğundan ezilen ulusun da programıdır.

«İster ezen, ister ezilen ulustan olsunlar VP programı'nın tüm devrimci mücadelenin hedefi olduğunu ve olması gerektiğini kavramayanlar gerçekte, nice keskin görünürlerse görünsünler özünde reformizmi öne geçiriyorlar, burjuvazinin kuyruğuna takılıyorlar demektir.» (Sunuş. İhtiyat Kuvvet : Milliyet (Şark) s. 12-13)

Yeni VP bu teziyle kitabın savunduğu tezin tam 180 derece tersi bir tezi savunmaktadır. Bizim böyle bir tezi savunabilmemiz olanak dışıdır. Bu konuda geniş bir tartışmamız olacaktır. (Tabii bu tartışma sadece Yeni VP eleştirisiyle sınırlı olmayacaktır.) Fakat şu kadarına değinmeden geçmeyelim :

Yeni VP her iki ulusa da VP programını önermektedir. Yani her iki ulusa da aynı programı önermektedir. Oysa aynı program aynı stratejiyi gerektirir. Kitabı okuyan herkes açıkça görecektir ki, Dr. H. Kıvılcımlı ezilen ulusun stratejisinin ayrı olacağını koymaktadır. Bundan zorunlu olarak ayrı program sonucu çıkar. Zaten Kıvılcımlı Usta da bu sonucu çıkarır. Öyleyse Yeni VP'nin Leninden de alıntılar yaparak, hem de kitapta açıkça konan tezlere karşın tekerleyip durdugu sözler onun sosyal şöven politikasını göstermekten başka bir anlam taşımaz. Ve Yeni VP'nin bu politikasına, Dr. H. Kıvılcımlıyı (kitaba rağmen) şahit gösterme çabası ise onun iflah olmaz bir demagog ve iflah olmaz bir oportünist olduğunu gösterir.

Bizce Ustanın kitaplarını böylesine kirletmeye hiç kimsenin hakkı yoktur. Olmamalıdır Tüm okuyuculardan isteğimiz; kitabı bu pislikten tamamen arınmış olarak, yani o «sunuş» yokmuşcasına okuyup değerlendirmeleridi.

dr. hikmet kıvılcımlı

İHTİYAT KUVVET: MİLLİYET (ŞARK)

ÇIKTI

NOT : Kitap yayınevimizden temin edilebilir.

DERLENİŞ YAYINEVİ

ADRES : İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No : 4/111 Ulus — ANKARA

«Devrimci Yol»un (VII) Çıkmaz Yolu

D. YOL'DA 1971 YENİLGİSİNİN ELEŞTİRİSİ = TARİHİ KAHRAMANLAR YAPAR

«Görüldüğü gibi bu konu gerçekten devrimci mücadelenin devamlılığının sağlanması konusu ile de ilgilidir. Parti bu bakımdan öncünün kitlelerle üye alışverişini sağlamak ve giderek genişleyen ve yaygınlaşan bir şekilde yığınların mücadelesini örgütleyecek bir yapılanışa sahip olmalıdır.» (Bildirge S: 34)

Dilimizin ucuna geliyor, «Bravo D. Yol'a devrimci mücadelede yığınların önemini kavramış, bu bakımdan 1971 hareketinin ideolojisini eleştirecek» diyeceğiz. Ama durun bakalım eleştiri nasıl olacak :

«THKP - C pratiği bu açıdan irdelendiğinde bu konuda uygulamada bütünsel bir olumluluk gösterdiğini söylemek mümkün değildir. İlk parti içi ayrılık sırasında görüş ayrılıkları ile ilgili olarak M. Aktolga tarafından kaleme alınan metinde bu konuya ilişkin şu satırlar dikkat çekicidir.» Denilir ki işte, parti de var cephe de var çok yönlü çalışma var deyip görev bölümü de yaptık. Yalnız bazıları görevlerini yaptılar, bazıları da yapmadılar... **Numara yapmaya hiç gerek yoktur. O haltlar hep beraber yenmiştir.** (Altını Aktolga çizmiş) Parti de cephe de çok yönlü çalışmada Narodnizmi gizlemeye yarayan maskeler olmuşlardır.» Burada Aktolga kendilerine yöneltilen çok yönlü çalışma içindeki görevlerini yerine getirmediklerine ilişkin suçlamaya karşı kendini savunmaya çalışırken parti çizgisini suçluyor. Biz burada bu suçlamayı ve savunmayı bir yana bırakalım. Burada önemli olan iki nokta söz konusudur. Bunlardan birincisi, partinin çok yönlü çalışmanın gerekliliğine ilişkin anlayışının kanıtlanmasıdır. Bunun yanında ikinci olarak, parti pratiği içinde çok yönlü görevlerin bir kısmının yerine getirilmemiş olması durumunun tesbitidir.» (Bildirge S : 34 - 35)

Gördünüz mü? THKP-C niye yığınlarla bağ kuramamış? Millet tutturmuş «M. Çayan sınıfsız, yığınsız, devrimcidir.» diye gidiyor. Meğer tam tersiymiş. THKP-C, «çok yönlü çalışma»nın, tabi ki bu arada yığınlarla bağ kurmanın gerekliliğine «inanmış» bir örgüttür. Eğer bu konuda başarısız kalınmışsa, bunun sorumlusu, örgütü biçimlendiren «teori» veya «örgütün» kendisi değildir.. «Çok yönlü çalışma» için görevlendirilmiş kişilerin bu görevi yerine getirmemeleridir... Bu görevi yerine getiremeyenler de bellidir.. Örgütte ayrılık yaratanlar dönekler.

Burada «çok yönlü çalışma» görevini yerine getirmiyen üstelik THKP - C için «narodnik» diyen Y. Küpeli, M. R. Aktolga v.b.'nin kişiliklerini savunacak değiliz. Özellikle Y. Küpeli'nin kişiliğinde, narodnizmin ekonomizme sıçraması açıkça ortadadır. Bir zaman Devrimci Gençlik hareketinde liderlik yapabilmiş Y. Küpeli bugün ihanet çizgisi sahte TKP'nin sağ, kuyrukçu politikasının içindedir. Mesele o kişilerin «kalitesi» değil D. Yol'un özeleştiri aylayışıdır.. D. Yol, THKP-C'nin yığınlarla bağ kurmayışı veya «kuramayışı» olayını ister istemez görmek zorunda kalmakta ancak devrimci bir anlayışla olayın sebebine yöneleceği yerde THKP-C'de ayrılık yaratan kişilerin kişiliklerine saldırmaktadır. Ve sosyal bir gerçekliği «THKP-C'nin halktan, ezilen yığınlardan çok uzakta kalmış devrimciliğini» kişileri günah tekesi yaparak örtbas etmek istemektedir.

Bu mantıkla D. Yol, diyalektik maddeciliğin yerine İDEALİZM'i geçirmektedir. Burjuva tarih kitaplarının tarihi kişilere yaptırma anlayışıyla D. Yol'un THKP-C, özeleştirisi arasında hiç bir fark yoktur. 1. Dünya savaşı niye çıktı? ««Sırp Velihatı öldürüldüğü için», Osmanlı İmparatorluğu niye battı? «Padişahlar zevke sefaya daldığı havuza inci attığı için» v.b. v.b. Burjuva tarih kitapları tarihteki sosyal sınıflar gerçekliğini, ekonomik nedenleri böyle gözardı ederler... Artık ortaokul öğrencileri bile bu safsatalara inanmaz olmuşken, bir Devrimci gurubun D. Yol'un sosyal olayların nedeni olarak kişileri göstermeye çalışması gülünç kaçmaktadır. THKP-C niye yığınlarla bağ kuramadı? «Çok yanlı çalışma için görevlendirilmiş kişiler görevlerini yapmadıkları için». Hadi canım sen de.. Hem kitle içinde çalışmaya, işçi sınıfının fiili öncülüğüne, parti organlarında üretmenlerin bilfiil çoğunlukta bulunması prensiplerine «revizyonist anlayış» diyeceksin, «III. Emperyalist bunalım döneminde geri bıraktırılmış ülkelerde halk savaşının objektif şartı her an vardır» diyeceksin, hem de sınıftan, yığınlardan kopuk devrimciliğin kör gözlere bile batınca, «efendim, görevliler görevlerini yapmadılar, bunun için böyle oldu» diye kıvırtacaksın... Gülerler adama...

D. YOL VE EVRİM - DEVRİM AŞAMALARI TEORİ ÇORBASI

D. Yol bildirgeyle başlayarak hemen her sayısında evrim - devrim aşamalarıyla ilgili bir sürü «teorik» açıklamalar yapmak zorunda kalmıştır. Mahir Çayan'ın «öncü savaş» teorisiyle hayat arasındaki korkunç çelişkinin gizlenebilmesidir amaç...

Bir çok siyasi yayın organında çıkan Mahir eleştirileri, D. Sol, MLSPB gibi «ortodoks» Mahirci grupların teorik saldırıları karşısında D. Yol'un tüm çabası Mahirin kitleden kopuk bir devrimci olmadığını, «evrim - devrim aşamaları iç içedir» demenin devrimin objektif şartlarının her an var oluşu anlamına gelmediğini ««isbat» a yöneliktir. Bunun için «devrimin objektif şartları» ile «halk savaşının objektif şartları»nın aynı anlama gelmediği ileri sürülür.. Sanki halk savaşı, devrim için bir genel ayaklanma değildir.. Devrimin objektif şartları yoksa halk savaşının objektif şartları nasıl «var» olur? Sanki «kırlardan şehirlerin fethi» şeklinde gelişecek halk savaşı DEVRİM İÇİN GÜDÜLECEK STRATEJİ değil «ben parti oldum» diyen bir avuç yığınlardan kopuk gencin, «Mujiğin çakmaklı tüfekle savaşa gidişi gibi, oligarşiye meydan okumasıdır.

D. Yol, silahlı mücadele konusundaki sol teorisini haklı çıkarabilmek için gerikalmış ülkelerde sınıflar savaşının metropol emperyalist ülkelerdekine benzemezliğine sarılır. Geri kalmış ülkelerde finans oligarşisini ezilen yığınlara karşı daha sert, kanlı tedbirler almak zorunda kalışı gerçekliğini tahrif ederek Leninist devrim teorisinin bu ülkelerde (günümüzde) geçerli olamıyacağı tezine varmaktadır. Geri kalmış ülkelerde evrim dönemlerinde FİNANS OLİGARŞİSİNİN ÖRGÜTLEDİĞİ CİNAYET ŞEBEKELERİNİN saldırıları sonucu devrimcilerin gerektiğinde silahla kendilerini savunma olayı M. Çayan'ın kastettiği silahlı propoganda ile karıştırılamaz. Birincisinde silah bir savunma aracı, ikincisinde ise finans kapital saltanatına son verme amacıyla saldırı aracıdır. Devrim için silaha sarılmak başka şey, (en basiti) can güvenliğini sağlayabilme amacıyla silah kullanmak başka şeydir. D. Yol halen (partiyi kuramamış olduğundan) öncü savaşı «vermediğini» faşist güçlere karşı verilen (savunma amaçlı) silahlı mücadelenin de öncü savaşı olmadığını kabul etmekte ama teorik tartışmalarda tam tersine de sıçrayabilmektedir. Zaten Mahirin bu konudaki görüşü de D. Yol'un genel politikasıyla çelişmektedir : «Ayrıca emperyalizmin işgali, karşı tarafın bizzat, zora, şiddete silaha başvurması demektir. Bu ise silahlı savaşın objektif şartlarının mevcudiyeti demektir.» (M. Çayan, Toplu Yazılar S : 320)

D. Yol, genel politika olarak devrimcilerin savunma durumunda oluşu doğrusunu kabul etmekte, ülke çapındaki anti-faşist kavgaya da bu gözle bakmaktadır. «Direniş komiteleri» önerisi bu doğrultuda, kendiliğinden fırlayan bir öneridir. D. Yol'a göre direniş komiteleri ««doğru» örgütlenmedir.. «Henüz parti olmadığından silahlı propagandanın subjektif şartları yoktur» ama subjektif şart da D. Yol liderlerinin subjektivizmine kalmış bir iştir ve silahlı mücadele için «subjektif şart olan «parti» çıkmaz ayın son çarşambasında «Allahın izniyle» kurulacaktır.

D. Yol, pratiğin dayattığı bir yoldan kendiliğindenci bir tarzda yürümektedir. Ama iş Mahirin tezlerinin tartışılmasına gelince aslan postuna bürünerek en ateşli «öncü savaşçı» kesilmektedir.

D. Yol, Türkiye'de «Sovyetik tip ayaklanma»nın geçerli olamayacağını ««ispat» için sağa sola yalpalamakla düştüğü TEORİK KÖRLÜĞÜN bilincine varamamaktadır : «Emperyalist işgalin biçim değiştirmesi bu görüntüyü pekiştirmekte; ülkenin bağımsız kapitalist-emperyalist ülkelerden (Rusya'dan) bir farkının kalmadığı izlenimi yaratmaktadır.» (Evrim ve Devrim Aşamaları Üzerine Tartışmalar - D. Yol yayınları - s: 44) Rusya'nın ne denli bağımsız kapitalist - emperyalist ülke olduğunu (!) Lenin şöyle belirtiyor :

«Sadece küçük devletler değil, MESELA RUSYA BİLE, ekonomik bakımdan, her şeyi ile «zengin» burjuva ülkelerinin EMPERYALİST FİNANS KAPİTAL İKTİDARINA BAĞIMLIDIR» (Lenin, Doğuda Ulusal Kurtuluş Savaşları, s: 10) (Majüskülleyen D. Derleniş) Gördünüz mü? Lenin bile D. Yol kadar «keskin görüş»'lü değil. Rusya'nın bağımsız - kapitalist - emperyalist ülke olduğunu görememiş (!).

THKP-C PRATİĞİ NEYİN YALANLAMASIDIR?

D. Yol, Mahir'in de (teorik olarak) kendisinin de kitlelerden kopuk bir devrimci anlayışları olmadığını «ispat» edebilmek için uğraşı sürdürür. D. Yol'dan söz ederken parantez içinde teorik olarak kaydını koyduk. Çünkü D. Yol teorisiyle çelişen bir pratiğin içindedir. Mahir'in «revizyonist anlayış» dediği kitle çalışmaları yapmaktadır. D. Yol. Periodik çıkan bir yayın organı etrafında, sendikalarda, derneklerde, çeşitli yığın örgütlerinde boylu boyunca olmasa bile çalışmakta, «parti kurulamamış olduğundan» henüz «öncü savaşı»ndan uzak durmaktadır.

Ama teorik olarak Mahir'in en «ortodoks» savunucusudur.. THKP-C ye yöneltilen «kitlesiz devrimcilik», «fokoculuk» suçlamalarına şöyle cevap verir :

«Mahir Çayan'ın THKP-C hareketinin parti sorunu ile ilgilenmediği, silahlı propoganda yapabilecek düzeyde bir örgütlenmeyi (fokodur bu!) yeterli gördüğünü ileri sürenler olmuştur. Bunlar Mahir Çayan'ı sıradan bir fokocu seviye-

sine indirgemek istiyen soysuzlardan başkası değildir. Ve bunun en büyük yalanlaması da bizzat THKP-C pratiğidir!» (Evrim ve Devrim Aşamaları Üzerine Tartışmalar D. Yol yay. s: 42-43)

Allahını seven THKP-C nin kitlelerle ilgili bir tek çalışmasını göstersin! Aslında bu doğrultuda çalışma yapmak da yetmez. O uğraşın partinin tüm sınıf ve yığınları kavrayabilecek, arkasında harekete geçirebilecek seviyeye ulaşmış olması gerekir. Böyle bir durum söz konusu olmadan «evrim-devrim içiçe» diyerek silaha sarılan THKP-C hareketi kaçınılmaz yok olmaya varınca, durup düşünülecek, hareketin teorik ve pratik iflası kabul edilecek yerde «efendim, THKP-C çok yönlü çalışmayı kabul ediyordu ama bu doğrultuda görev alan KİŞİLER HATALIDIR, onlar görevlerini yapmadılar» denilerek burjuvaca kişi = herşey mantığıyla çarkedilir, sosyal olaylar kişilerle açıklanmaya çalışılır. Ve sonra da THKP-Cnin foko'cu olmadığına şahit olarak THKP-C nin pratiği gösterilir...

İnsaf efendiler! Eğer THKP-C pratiği bir şeyi yalanlamak için kullanılacaksa o bellidir: M. Çayan'ın ve THKP-C'nin «çok yönlü çalışma» yaptıkları. Meseleye yaklaşırken bile tabansızlık sırıtır : İşçi sınıfının, yoksul yığınları örgütleme, finans oligarşisine karşı tüm rahatsız unsurları devrimci cephede birleştirme, sendikalar, dernekler vb. ağza alınmaz. Yuvarlak «çok yönlü çalışma» deyimiyle iş geçiştirilir. THKP-C ve Mahir «fokocu» değilmiş. Nasıl? «çok yönlü çalışma» demişler. Demişler de bazı kişiler yüzünden yapamamışlar. Bu masala inanabilmek için çocuk olmak bile yetmez.

THKP-C pratiği M. Çayan'ın «yeni devrim teorisi» nin sınıfsız, yığınsız «sol» yüzünü gözler önüne sermiştir. Ona sarılmakla hiç bir yere varamazsın D. Yol.

DİRENİŞ KOMİTELERİ = Bilmece Buldurmaca Dil Üstünde Kaydırmaca

D. Yol, teoride ne denli ««öncü savaşçı» olursa olsun 1971'de bu tezin sonucu THKP-C nin başına gelenlerin öğrettikleri ve hayatın dayatmasıyla pratikte çok ayrı yerlere sürüklenmektedir. Bu gün D. Yol M. Çayan'ın «revizyonizm» olarak nitelendirdiği evrim dönemine has tüm çalışmaların toyca da olsa içindedir. Özellikle devrimci gençlik arasında edindiği geniş tabanı tek başına Mahir bezirganlığıyla oyalamak mümkün olmadığından değişik taktik örgütlenme biçimleri üzerinde tartışmaya yönelmek zorunda kalmaktadır.

Direniş komiteleri, «parti» yılan hikayesine çevrildiğinden örgüt yokluğu içinde kıvranan tabanı oyalayabilme amacıyla ve pratik kavganın kendiliğinden dayattığı şartların sonucu ortaya çıkmış bir «örgütlenme» önerisidir.

D. Yol'un Direniş Komiteleri önerisini anti-faşist cephedeki dağınıklığa yönelik faşist saldırılara karşı devrimcileri birleştirmeye yönelik bir «örgüt» önerisi olmadığını biliyoruz. Direniş komiteleri kendini Türkiye sosyalist ortamının allahı sanan D. Yol liderlerinin güdümünde bir tekke örgütlenmesinden başka bir şey değildir. Bu komitelere her sosyalist devrimci çağırılıdır, isteyen o komitelere katılıp D. Yol'a ilhak edebilir. Ama dediğimiz gibi Direniş Komitelerinin tepesinde hep D. Yol olacaktır. Yani Direniş Komiteleri çeşitli grupların anti-faşist mücadele için ortak örgütleneceği bir yer değildir. Zaten D. Yol'un amacı da solun birliğini sağlamak falan değildir. O zaman sorarlar adama : Niye TSİP'nin mahalli örgütlerine kaydolmayalım. Kurtuluş, Halkın Kurtuluşu ile birlikte değil de seninle birlik olalım, Direniş Komitelerine girelim. «Kara kasım, kara gözüm» diyorsan yetmez...

Bugün, Türkiye'de devrimci ortama dağınıklık hakimdir diyorsak (laf aramızda sen de kabul ediyorsun(!) bunu D. Yol) amaç grupların birliğini sağlamak olmalıdır. RSDİP, BKP, Vietnam İşçi Partisi, MPLA v.b. v.b. başarılı olmuş birçok partinin tarihi olarak uğradıkları bir konak olmuştur BİRLEŞMEK... Proletarya Partisi, gurupların proletaryanın Marksist programı, çevresinde birleşmelerinden doğabilir ancak...

Dimitrov, «siyasi birliğin ön şartı siyasi eylem birliğini sağlamaktır» diyor. (Faşizme Karşı Birleşik Cephe)... Siyasi eylem birliği içinse tüm grupların antifaşist mücadeleyi ortak örgütleyeceği partiye varacağı DERLENİŞ KOMİTELERİ gerekir. Ad önemli değil amaç, siyasi birliğe varmak amacıyla bu komitelerde siyasi eylem birliği yapmak olmalıdır.

Oysa D. Yol, DİRENİŞ KOMİTELERİ ile kendi siyasetini (grubunu) örgütlemeyi amaçlar. Bir de «bu bir direniş ve birlik çağrısıdır» diyerek hava atar. Birlikten kastettiği herkesin D. Yol siyasetini kabul edip ona ««kul» yazılmasıdır.

Kimi sözlü tartışmalarda D. Yol'cular : «Bizim Direniş Komiteleri ile sizin Derleniş Komiteleri aynı şeydir, niye isimde ısrar ediyorsunuz» yollu sorunu saptırıveriyorlar. Oysa arada dağlar kadar fark vardır. D. Yolun Direniş Komiteleri partileşme sürecinde ki (ve Allah izin verirse «mutlak» birgün partileşecek) D. Yol grubunun güdümünde tekke örgütlenmesidir. Biçim açısından TSİP"in bir binaya tabela asmasıyla, D. Yol'un bir bölgede DİRENİŞ KOMİTESİ kurması aynıdır. Oysa bizim DERLENİŞ KOMİTELERİ önerimiz, tüm gruplara yapılmış bir siyasi eylem birliği çağrısıdır. Derleniş Komiteleri bir gruba karşı değil tüm grupların ortak oluşturacakları Merkezi Derleniş Komitesine karşı sorumlu olacaklardır. Bu örgütlenmenin amacı da tüm grupların katılacakları bir kongreyle tek bir güçlü partiyi inşa etmek olacaktır.

Yani Direniş Komiteleri ile Derleniş Komiteleri arasında, en az ak ve kara arasındaki olduğu kadar fark vardır.

Direniş Komitelerinin Türkiye Sosyalist ortamının dağınıklığına derman olabilecek bir örgütlenme olmadığını, belirtmeden geçemedik. İşin diğer bir yanı da D. Yol'un Direniş Komiteleri konusunda bir dediğinin diğerini tutmamasıdır.

D. YOL'A GÖRE DİRENİŞ KOMİTELERİ

1) «Partileşme süreci içinde başarılması gereken bir örgütlenme biçimidir, yanı parti en geniş kitle içinde en dar kadro çalışmasının somutlaşması olacak Direniş Komitelerinden doğacaktır» (D. Yol Sayı : 16)

2) Direniş komitelerinin başarısı partinin varlığına bağlıdır.. «Bu konunun bugün en önemli yanı, kuşkusuz ki bu mücadelenin gerçekleşmesinin ön koşulunun proletaryanın öncü savaşçı partisinin yaratılması olduğudur. Direniş Komiteleri mücadelesinin başarıya ulaşabilmesi, böyle bir devrimci önderliğin varlığına kopmaz bir şekilde bağlıdır.» (D. Yol sayı: 13, S : 11)

Yani parti hem Direniş Komitelerinden doğacak, hem Direniş Komitelerinin başarısı partinin varlığına bağlı olacak. Parti olmadan Direniş Komiteleri başarı sağlıyamıyacağına göre parti başarısız komitelerden oluşacak v.b. v.b. Beyler kusura bakmayın ama bunun adı diyalektik değil saçmalamadır.

D. Yolun Direniş Komiteleri konusunda saçmalaması bu kadarla da kalmaz.. Yığın örgütleri ve tekke örgütlerinden oluşan Demokratik Platform'a Direniş Komiteleri örgütlenmesini de önerir.. Yani hem değil «grupların birleşmesi»; tartışmasına bile yanaşmaz (Bak : Sosyalist Forum'a gönderilen mektup, D. Yol S : 11) hem de herbirinin tepesinde ayrı bir siyasetin tünediği derneklere Direniş Komiteleri önerisi götürür. O Direniş Komiteleri de D. Yol'un partisinin çekirdeği olacaktır. Saçmalamanın bu denlisine Legore (İshal-i Kelam = ağız ishali) denir, akıl hastalığının belirtisi sayılır..

Aslında D. Yol'un böyle kılıktan kılığa girmesinin bir tek sebebi vardır.. Mahir Çayan karşısındaki oportünist tutumu. Hem teorik olarak «Ortodoks Mahir'ci» geçinmekte, hem de pratiğin dayatması sonucu apayrı bir yola girmektedir. Ve pratik, D. Yol'u Mahir bezirganlığı dışında birşeyler söylemeye zorlamaktadır. Direniş Komiteleri böyle bir zorlamanın ürünüdür. Kuruldluğunda «öncü savaş»a başlamak gerektiğinden parti bir türlü kurulamamakta.. Parti olmayınca geniş tabanı oyalıyabilmek için Direniş Komiteleri uydurmacası sahneye çıkarılmaktadır...

SOSYALİST HAREKETİN ULUSLARARASI DURUMU VE DEVRİMCİ YOL

Uluslararası sosyalist harekette var olan değişik boyutlarda ve çeşitli konulardaki ayrılıkların, tartışmaların, ulusal planda tüm ülkelerdeki devrimci hareketleri etkilemesi kaçınılmak olmaktadır. Öezllikle SSCB ve Çin arasında en ateşli ve sert şeklini alan uluslararası anlaşmazlık, ülkemizde devrimci grupların birincil meseleleri haline gelebilmektedir.

Bizce, uluslararası sosyalist harekette var olan ayrılıkların ve çeşitli tartışmaların soyut planda, teneke gürültüsünü andırır bir şekilde sürmesi ülkemiz devrimci hareketi açısından birçok olumsuzluk getirmektedir. Elbette ki, bu tartışmalar, tüm devrimcileri ilgilendiren ve zaten bizim irademiz dışında da var olan bir somut gerçekliktir. Amacımız bu tartışmaların önemsizliğini «ispat» etmek veya küllemek değildir. Evet, tüm bunlar, «sosyal emperyalizm», «geriye dönüş» gibi konular, gerçekten önemli boyutlar kazanmıştır ve biz istesek de istemesek de sürüp gidecektir zaten.

Böylesine önemli ve çok geniş bir tabana yayılmış tartışmalar nasıl harekete zararlı olur sorusu akla gelebilir. Devrimci harekette, özellikle günümüzdeki biçimiyle yapılan bu tartışmaların fayda değil zarar getirdiği inancındayız. Çünkü :

1 — Tartışmalar genellikle soyuttur, «küfür» niteliğinden öteye pek geçmemekte, devrimcileri araştırmaya değil takım tutmaya, sövmeye zorlamaktadır. Bu konularda yazılmış en «iddialı» eserler, elden ele dolaştırılarak SSCB'de «sosyal emperyalizm»in varlığını «ispatlayan» dokümanlar» bile gülünç denecek derecede objektif olmaktan uzak, kişicil önyargılar veya sosyal şoven bir anlayışla kaleme alınmış içi boş edebiyat martavalları durumundadır.

2 — Sosyalist hareketin uluslararası plandaki sorunları hep birinci planda tutulmakta, küçükburjuva taklitçiliğinin mızrakucu yapılmaktadır. Olayın sebebi küçükburjuva sermayesizliğinden başka birşey değildir. Grupların «herşeye rağmen, grup çıkarını herşeyin üstünde tutmak ve ilelebet var olmak» anlayışıyla hareket etmeleri, grupçuluk anlayışının herşeyden önce gelmesi bir kaşık suda fırtınalar koparılmasına yol açmaktadır. Uluslararası harekete farklı bakış, militan tabanlarda ortak davranışın önüne bir set olarak çekilmek istenmekte, bu nedenle de küçükburjuva sosyalist «şeflerimiz» yangına körükle gitmekdirler.

Oysa bugün somut tartışmak, özellikle devrimcilerin ortak bir programı için tartışmak zorundayız. Uluslararası plandaki ayrılıklar, biz-

(Devamı Sayfa 10 da)

Iskra ve Zarya'nı Bildiri

Biri bilimsel ve politik dergi, diğeri tamamen Rus işçi sınıfı gazetesi olan, iki Sosyal - Demokrat organın yayımını yüklenirken programımız, uğraştığımız konular ve görev bilincimiz üzerine bir kaç söz söylemeyi gerekli görüyoruz.

Rus işçi sınıfı hareketi ve Rus Sosyal - Demokrasi tarihinde çok önemli bir dönemden geçmekteyiz. Hareketimizin kritik bir noktaya ulaştığı açıkça ortada. Hareket o denli genişledi ve Rusya'nın en farklı köşelerinden bile pekçok güçlü ses getirdi ki şimdi sınırsız bir güçle bütünleşmeye, yücelmeye, kesin şekil ve teşkilatlanmasını geliştirmeye çabalıyor. Gerçekten, geçtiğimiz birkaç yıla, Sosyal - Demokrat fikirlerin aydınlarımız arasında hızla yayılması, damgasını vurdu; toplumsal fikirlerdeki bu akımla birleşen, endüstri proletaryasının kendiliğinden oluşan, tamamen bağımsız hareketi de bütünleşmekte baskıcılara karşı koymakta ve sosyalizm için, içten gelen çaba ortaya çıkmaktadır. İşçi ve Sosyal - Demokrat aydınların çalışma merkezleri heryerde kurulmakta, kamu oyunu dile getiren bölgesel yayınlar görülmeye başlamakta, Sosyal - Demokrat liteıatür için talep de arz'ı kat kat geçerek artmakta ve çoğalan hükümet baskısı hareketi sindirmek için yetersiz kalmaktadır.

Hapishaneler ve sürgün yerleri ağzına kadar doludur. Bütün Rusya'da «ağlara yakalanmış» Sosyalistleri, yeraltı kuryelerinin yakalanmasını, ajitatörlerin tutuklanışını, matbaalara elkonuluşunu duymadığımız ay geçmiyor, ama hareket ilerlemekte ve büyümektedir, daha da geniş alanlara yayılmakta, işçi sınıfı saflarında iyice yerleşmekte ve devamlı artan ilgi görmektedir. Rusyanın tüm ekonomik kalkınması, sosyal düşünce ve devrim hareketi tarihi, Sosyal - Demokrat işçi sınıfı hareketinin büyümesi ve bütün engelleri aşması için güvencedir.

Hareketimizin genel özelliği, son zamanlarda özellikle vurgulandığı gibi, birlikten yoksun ve eğer söz yakışıyorsa amatör karakterli oluşudur. Bölgesel çalışma grupları, diğer bölgelerde ve daha da önemlisi aynı bölgede daha önce çalışmış ve hâlâ da çalışmakta bulunan gruplardan tamamen soyutlanmış olarak oluşmakta ve iş görmektedirler. Gelenekler yerleşmemiş ve süreklilik sağlanmamıştır. Bölgesel yayınlar bu dağınıklığı ve Rus Sosyal-Demokrasisinin eriştiğiyle olan temas yokluğunu açıkça yansıtmaktadırlar. Dolayısıyla şimdiki durum, hareketin bu amatör hâli ve dağınıklığı aştığı, ısrarla daha yüksek, bütünleşmiş ve örgütlü duruma gelmek istemesinden - ki bunun tanıtılmasını biz görevimiz sayıyoruz - dir. Hareketin belirli noktasında, başlangıcında bu dağınıklığın kaçınılmaz olduğunu söylemeden geçemeyiz.

Uzun bir dönemin sessizliğinden sonra hareketin inanılmaz, hızlı ve evrensel büyümesi açısından sürekliliğin eksikliği doğaldır. Şüphesiz bölgesel durumlarda herzaman farklılıklar da görülecektir, bir bölgedeki işçi sınıfının durumu diğer bölgedekiyle aynı olmayacaktır. Ve son olarak aktif bölge işçilerinin görüşleri arasında kendine özgü ayrılıklar olacaktır. İşte bu farklılık hareketin erkekçeliğinin ve onun gürültülü büyümesinin kanıtıdır. Bütün bunlar doğrudur ama dağınıklık ve örgüt yokluğu, bu farklılaşmanın gerekli bir sonucu değildir.

Sürekliliğin sağlanması ve hareketin bütünleşmesi herhangi bir şekilde ayrı tutulamaz, tam tersine onun için daha geniş bir arena ve serbest hareket alanı yaratır. Ama hareketin şimdiki aşamasında, dağınıklık kesinlikle zararlı etki göstermeye başlıyor ve hareketi hatalı yola, dar uygulamacılığa itmekle tehdit ediyor : bütün olarak hareketin teorik açıklığından soyutlanmış olan bu yol, sosyalizmin Rusya'daki devrimci hareket ve kendiliğinden kaynaklanan işçi sınıfı hareketiyle ayrı ayrı olan ilişkilerini bozabilir. Bu tehlikenin hayali olmadığı 4 üncü yasal protesto ve kınamasını da yayınlamış Credo ve Rabochaya Mysl'a ek (Eylül 1899) gibi edebiyat ürünleriyle kanıtlanmıştır. Bu ek Rabochaya Mysl'in tümüne işlemiş, (çok zarar verebilecek ve karşı koyulması gereken) bir akımı vurgulayarak ortaya koymuştur. Ve Marksizmle ancak toplum bilincini çürütebilir diye alay eden Rus yasal yayınları, (iflasiyle) ünlü Bernstein Rusya'daki aktif sosyal demokratların çoğunluğunun kendisini desteklediği yalanını yayınlamak olanağını veren anarşi ve kargaşayı şiddetlendirmektedirler.

Çukurun derinliğini ve özel bir akımın oluşma ihtimalini ölçebilmek için henüz çok erken (şu anda bizim bu sorulara olumlu bir cevap vermek eğilimimiz yok ve beraber çalışabilme umudumuzu da yitirmiş değiliz) ama açıklığı abartmaktan durumun önemine gözlerimizi kapamamız daha zararlı olacaktır ve Emeğin Kurtuluşu gurubunun, Sosyal - Demokrasiyi saptırma ve basitleştirme atılımlarına karşı yürütmeye başladığı mücadeleyi ve bu grubun yararına olan literatür etkinliğinin sürdürülmesini içtenlikle destekleriz.

Yukarıdaki sözlerden şu pratik sonuç çıkarılabilir : Biz Rus Sosyal Demokratları birleşmeli ve tüm çabamız, devrimci bir Sosyal - Demokrat program bayrağı altında savaş vermesi, hareketin devamlılığını sağlaması, ve sistemli olarak onun örgütlenmesini desteklemesi gereken tek bir kuvvetli parti kurulmasına yöneltmeliyiz. Bu sonuç yeni değildir. Rus Sosyal Demokratları buna, 2 yıl önce, Rusya'daki en geniş Sosyal Demokrat örgütlerin temsilcilerinin 1898 ilkyazında bir araya gelip Rus Sosyal Demokrat işçi partisini kurdukları, Partinin manifestosunu yayınladıkları ve Rabochaya Gezeta'yı partinin resmi organı olarak tanıdıkları zaman vardılar. Kendimizi Rus Sosyal Demokrat işçi partisinin üyeleri sayarak, biz Manifesto'da yer alan temel fikirlere tamamen uyum içindeyiz ve ona partimizin, uğruna mücadelesini verdiği amaçların açık bildirisi olarak çok önem veriyoruz. Bunun sonucu, Parti üyeleri olarak ivedi ve dolaysız yükümlülükler sorusunu şöyle sunuyoruz : Partiyi en sağlam olanaklı temelde güçlendirmek için hangi etkinlik plânını uygulamalıyız? Bazı yoldaşlar (bazı grup ve örgütler bile) buna erişmek için Merkezi Parti kurulunu seçmemiz ve Parti organı yayınının sürdürülmesini de ona bırakmamız gerektiği görüşündeler. Bizce böyle bir plan hatalı ve zararlıdır. Partiyi kurmak (ve bütünleştirmek) bütün Rus Sosyal Demokratları arasında birliği kurmak demektir bu birlik emredilemez, bir temsilciler toplantısının kararıyla elde edilemez, uğrunda çalışılmalıdır. İlk elde ortak bir parti literatürü geliştirmek gereklidir. Sadece ayrı bölgeler yerine tüm Rus hareketine hizmet etmesi, hareketin sorunlarını bir bütün olarak tartışması ve sınıf bilincinde proleterleri yerel sorunlarla uğraşmak yerine savaşlarında yardımcı olması gerektiği anlamında değil, bunların yanında bütün eldeki yazın güçlerini birleştirmesi, soyutlanmış işçiler olarak değil, bir ortak savaş, ortak programla tek bir örgütlenmenin tabakaları içinde bütünleşmiş yoldaşlar olarak Rus Sosyal Demokratları arasında varolan çeşitli görüş ve fikirleri de ifade etmesi gerektiği anlamda da «ortak» - ikinci olarak, hareketin merkezleri arasında ilişki, hareket hakkında tam ve zamanlı bilgi sağlanması, gazete ve dergilerimizin Rusya'nın tüm bölgelerine zamanında ulaştırılmasını yerine getirecek bir örgütün oluşturulması için çalışmalıyız. Ancak böyle bir örgüt, Rus sosyalist postası kurulunca Parti sesini duyuran bir kuruluşa sahip olacaktır, ancak o zaman bir, gerçek ve dolayısıyla kuvvetli bir politik güç olacaktır. Biz çabalarımızı bu yükümlülüğün ilk yarısına açıkcası ortak literatür yaratmaya adamaya niyetliyiz, çünkü bizce bu; hareketin bugünkü ısrarlı talebi ve parti etkinliğinin sürdürülmesi için gerekli ölçüdür.

Yükümlülüğümüzün ilk karakteri, doğal olarak yayınlarımızı yönetme programımızı belirler. Teknik sorunlara, açıkcası Sosyal - Demokrasinin genel teorisine ve onun Rusya koşullarına uygulanmasına yeterince yer ayırmalıdırlar. Şimdilerde bu sorunların geniş bir tartışmasını açmak için acele etmek gereği özellikle bütün şüphelerden âridir ve yukarda söylenenlerden sonra daha fazla açıklama gerektirmez. Genel Teori sorunlarının Batıdaki işçi sınıfının günümüzdeki durumu ve tarihçesi hakkında bilgi toplamak gereği ile ayrılmaz olduğu **söylenmeden geçilemez**. Dahası, biz bütün politik sorunları sistematik olarak tartışmayı öneriyoruz. Sosyal Demokrat İşçi Partisi günlükk hayatımızın her cephesinde ortaya çıkan bütün sorulara, tüm iç ve dış politika sorularına cevap vermelidir ve biz her Sosyal - Demokrat ve her sınıf bilincinde işçinin bütün sorunlarda kesin görüşleri olduğunu görmeliyiz. Bu koşul yerine getirilmezse geniş ve sistemli propaganda ve ajitasyonu yürütmemiz olanaksızlaşır. Teorik ve pratik sorunların tartışması, gereği 1898 Kongresinde anlaşılan, Parti programının taslak olarak çıkarılmasıyla ilgili olacaktır. Yakın gelecekte program taslağını yayınlamayı düşünüyoruz. Bunun topluca tartışılması, bir program kabul etmesi gereken önümüzdeki Kongre için yeterli gereç sağlayacaktır. Bize göre, daha canalıcı bir sorumluluk; örgütlenme ve işimizi yürütmemiz için pratik yöntemlerin bulunması için sorunların tartışılmasıdır. Yukarıda sözü edilen sürekli ve birlik yokluğunun Parti disiplini, örgütlenmesi ve gizlilik tekniğinin, bugünkü durum üzerinde zararlı etkileri vardır. Bu açıdan, şuna açıkça ve içtenlikle sahip çıkılmalıdır ki, biz Sosyal Demokratlar Rus devrimci hareketinde eski işçilerin ve Rusya"da iş gören diğer kuruluşların gerisinde kalıyoruz ve bütün çabamızı sorunların önüne geçmek için kullanmalıyız. Çok sayıda işçi ve aydın gencin harekete katılması, hükümetin gün geçtikçe artan hataları ve kurnazca baskısı, Parti örgütlenmesini disiplini ve gizlilik tekniğinin temel yöntemlerinin propagandasını acil zorunluluk haline sokmaktadır.

Böyle bir propaganda; eğer çeşitli gruplar ve daha tecrübeli yoldaşların tümü tarafından desteklenirse, ancak o zaman genç sosyalist ve işçiler otokratik polis devletinin yolumuza koyduğu tüm engellerin üstesinden gelebilir; kendiliğinden sosyalizm ve politik savaş için çaba harcayan, çalışan kitlelerin, tüm

ıı Yazı Kurulunun Taslağı

W. İ. U. LENİN

ihtiyaçlarına hizmet edebilir yeterlikte, devrimci hareket liderlerinin yetişmesiyle sonuçlanmalıdır. Son olarak yukarıda sözü edilen konulardan çıkan temel yükümlülüklerden biri de bu kendiliğinden olan hareketin (aydınlarımız kadar işçi kitleleri arasında da) çözümlenmesidir. Rusya'da 19. yy. ın son yıllarına damgasını vuran ve çeşitli ama bazen çelişkili eğilimleri biraraya getiren aydın kitlesinin sosyal hareketini anlamaya çalışmalıyız. Rus toprağında kök tutmaya başlamış olan Marksist Sosyalizmi ve Rus işçi sınıfı hareketini tek bir bütünde birleştirebilmek kitlelerın kendinden yükselişini ve Rus, devrimci hareketini birleştirebilmemiz için, ekonomik hayatın her halkasında işçi sınıfının koşullarını ve şimdi yerleşmekte olan mücadeleyi incelemeliyiz. Ancak bu ilişki sağlanırsa Rusya'da bir Sosyal Demokrat işçi sınıfı partisi kurulabilir, çünkü Sosyal Demokrasi (bazı günümüz pratik işçilerinin arasıra düşündüğü gibi) sadece **kendiliğinden olan** işçi sınıfı hareketine hizmet etmek için değil, ama bu hareketi sosyalizmle birleştirmek için vardır. Ve sadece bu birleşme Rus proleterinin ivedi politik yükümlülüğünü Rusyayı otokrasinin diktatörlüğünden kurtarma görevini yerine getirmesine olanak verecektir.

Bu tema ve sorunların dergi ve gazete arasındaki dağılımını ,2 yayının boy ve karakterindeki farklılıkları belirleyecektir. Dergi başlıca propaganda, gazete de ajitasyon hizmeti görecektir. Ama hareketin her yönü dergi ve gazetenin ikisinde de yansılacaktır ve özellikle bir işçi gazetesinin sayfalarını ve ıvedilikle ve dolaysız özden kaynaklanan işçi sınıfı hareketini ilgilendiren sorunlara ayırıp sosyalizmin teorisi, bilim, politika, Parti örgütlenmesi sorunları ve böyle ilgili herşeyi aydın kesimin dergisine bırakmak görüşüne karşı olduğumuzu özellikle belirtmek isteriz. Tam tersine, işçi sınıfı hareketinin tüm sarsılmaz gerçekleri ve gösterilerini belirtilen sorunlarla birleştirmek gerekir; her olgunun üzerine teorinin ışığı düşürülmelidir; politika ve Parti örgütlenmesi sorunları üzerinde propaganda büyük işçi kitleleri arasında yürütülmelidir; ve bu sorular ajitasyonlar ele alınmalıdır. Bugüne kadar eksiksiz başarılı olmuş ajitasyon çeşidi - bölgesel yayınlanan broşür'erle yapılan ajitasyon - artık yetersizdir; dardır, sadece bölgesel ve başlıca ekonomik sorunlarla uğraşmaktadır.

Bütün Rusya'da politik diktatörlüğün tüm gösterilerini olduğu kadar işçilerin yakınmaların, direnişlerinin ve diğer proleter mücadele çeşitlerinin düzgün bir göstergesini bulundurması bu gösterilerden, sosyalizmin son amacı ve Rus proleterinin politik yükümlülükleriyle ..ntili olarak kesin sonuçlar çıkarması gereken gazeteyle daha yüksek düzeyde ajitasyonu ..enemeliyiz. Propagandacı ajitasyonel ve ör..'sel etkinliğimiizn içeriğini büyütün ve ge..etin «P. B. Akselrod'un bu sözleri Rus Sosyal Demokratlarının yakın gelecekteki et..klerini tanımlayan bir slogan olarak alın..dır ve biz bunu yayınlarımızın programına ..oruz.

Burada şu soru doğal olarak ortaya çık..: Eğer önerilen yayınlar tüm Rus Sosyal Demokratlarını biraraya getirme ve bir partide örgütleme amacına hizmet edecekse, her görüşü bütün bölgesel özgün özellikleri ve bütün çeşitli pratik yöntemleri yansıtmalıdırlar. Bu yayınlar için düzgün yayın politikasını sağlayarak değişik görüşleri nasıl biraraya getirebiliriz? Bu yayınlar çeşitli görüşlerin karışık bir bileşimi mi olmalıdır, yoksa bağımsız ve oldukça kesin bir eğilimi mi bulunmalıdır?

Biz ikinci görüşü tutuyor ve kesin eğilimi olan bir organın (aşağıda göstereceğimiz şekilde) hem çeşitli görüşleri ifade etme, hem de yazarlar arasında yoldaşça polemikler için daha elverişli olduğunu umuyoruz. Görüşlerimiz Marksizm'in (Komünist Manifesto'da ve Batı Avrupalı Demokratların programlarında ifade edildiği gibi temel düşünceleriyle tam uyum içindedir; Marks ve Engels'in anısında bu düşüncelerin sürekli gelişimi için ayaktayız ve «Bernstein» tipi şimdi çok moda olmuş belirsiz ve oportünist belirtmeleri şiddetle reddederiz. Bize göre, Sosyal Demokrasinin görevi proletaryanın sınıf kavgasını örgütlemek, bu savaşı tanıtmak, onun gerekli son amacını ortaya koymak ve bu savaşın yürütüleceği yöntemleri belirleyen koşulları incelemektir. «İşçi sınıfının özgürlüğüne işçi sınıfı kendisi sahip çıkmalıdır.» Ama Sosyal Demokrasiyi işçi sınıfı hareketinden ayırmazken, ilkinin yükümlülüğünü, bu hareketin çıkarlarını, tüm ülkelerde bir bütün olarak temsil etme ve hareketin herhangi bir kısmına herhangi özel bir yer veya zamanda körükörüne tapmamak olduğunu unutmamalıyız. Biz varolan politik ve sosyal sisteme karşı olan her devrimci hareketi desteklemenin Sosyal Demokrasinin görevi olduğunu düşünüyor, politik gücün işçi sınıfınca elde edilmesi, ağaların mallarının ellerinden alınması ve sosyalist toplumun kurulması amacını taşıyoruz. Varolan toplumsal sistemi kabullenen bütün sınıflara acımasızca düşman olan sosyal devrim partisi, Sosyal Demokrasinin devrimci karakterini zayıflatmaya ve değiştirmeye yönelik her atılıma şiddetle karşıdır. Bize göre Rus Sosyal - Demokrasisinin tarihsel yükümlülüğü, özellikle otokrasiyi yıkmak olacaktır; Rus Devrimci hareketi, şanlı savaşçılardan miras kalan ve Rusya'daki tüm sosyal gelişmenin gösterdiği hedefe ulaşacaktır. Ancak ekonomik ve politik savaşları birleştirerek, ancak işçi sınıfının daha da geniş tabakalarına politik propaganda ve ajitasyon yaparak, Sosyal - Demokrasi görevini yerine getirebilir. Birçok kez Emeğin Kurtuluşu grubunca, RSDİP Manifestosu ve bunun üzerine düşünceleri içeren «RUS Demokratlarının yükümlülükleri adlı broşür ve Rusya'da İşçi Sınıfı Sorunu (RSD'nin programının temelinde ayrıntılarıyla işlenerek verildiğinden burada sadece genel çizgileriyle özetlenerek verilmiş) Bu görüş açısından bütün teorik ve pratik sorunlarla uğraşacağız ve Rus işçi sınıfı hareketinin bütün gösterilerini ve demokratik protestolarını bu düşüncelerle birleştirmeye çalışacağız.

Hernekadar yazın çalışmamızı kesin bir eğilim yönünde yürütüyorsak da tüm RSD'lar gibi özel sorunlarda bütün görüslerimizi sunmak için de hiç bir niyetimiz yok. Farkların olduğunu yalanlamıyoruz ama onları saklamaya ya da silmeye de calısmavacağız, tam tersine biz yayınlarımızın tüm RSD nin sorunlarının bir tartısma aracı olmasını arzularız. Yoldaşlar, görüşler arasındaki polemikleri yok saymıyoruz, tam tersine onlara sütunlarımızda yer vermeye hazırız. Var olan farkların derinliğini açığa vurmak, her açıdan çeşitli sorunların tartışmasını sağlamak, devrimci hareketin çeşitli görüş, bölgeler, ve özelliklerinin temsilcilerinin kaçınılmaz şekilde ayrıldıkları görüşleri uzlaştırabilmek için tüm RSD ve sınıf bilincinde işçilerin tüm görüşlerini açıklayan açık polemikler gereklidir. Gerçekten bize göre bugünkü hareketin eksikliklerinden biri, temel sorunlar üzerindeki farkları gizleme çabası ve açıkça farklı görüşler üzerinde polemiklerin olmayışıdır. Dahasıda demokrasi ve politik özgürlük savaşında öncü olarak Rus işçi sınıfı ve RSD nı tanırken, yayınlarımızı genel demokratik organlar yapmak için uğraşmamız gerektiğini düşünüyoruz ama bir an bile proletarya ve diğer sınıflar arasındaki sınıf çarpışmasını unutmayı veya sınıf savaşında en hafif bir zayıflamayı kabullenmek şeklinde değil. Fakat kendimizi dar proletarya sorunlarıyla sınırlamıyacağımız, bütün demokratik sorunları ortaya getirip tartışacağımız anlamında, politik baskının bütün gösteri ve anlarını koyup tartışacağımız, işçi sınıfı hareketi ve politik savaş arasındaki ilişkinin bütün şekillerini göstereceğimiz, otokrasiye karşı tüm dürüst savaşçıları aramıza çekeceğimiz ve mutlakiyetliğin (geldikleri sınıf ve görüşlerine bakmadan) değişmez düşmanı tek devrimci güç olan işçi sınıfını desteklemeye yönelteceğimiz anlamında. Sonuç olarak temelde sadece Rus sosyalistleri ve sınıf bilincinde işçilere çekici geliyorsak da bize yönelikler sadece onlar değildir. Rusya'daki var olan politik sistemin baskısı alltında tutulan, işçi sınıfı hareketini politik bir parti halinde organize etmeye adanacak yayınları destekleyecek, Rus halkını politik bağımlılıklarından kurtarmaya çalışan herkesi saflarımıza çağırıyoruz. Sütunlarımızı Rus otokrasisinin suç ve düşmanlıklarını açığa vuracaklara açıyoruz. Bunu RSD'nin açtığı politik kavga bayrağının herkesin bayrağı olduğuna inandığımız için yapıyoruz.

Yükümlülüklerimiz alabildiğine geniş kapsamlıdır. Eğer geçmiş denemelerimizden bunların tüm hareketin en ivedi ayrı organizasyonlar yükümlülükleri olduğuna inandırılmamış, eğer 1.) RSD işçi partisinin ve Rus SD ayrı grupları 2.) RSD ni kuran ve her zaman çeşitli şehirlerdeki teorisyen ve edebi temsilcilerinin önünde yer almış Emeğin Kurtuluşu grubu ve 3.) Hicbir kuruluşla ilgisi olmayan RSD işçi sınıfı hareketini benimsemekle beraber ona azda olsa hizmet etmemiş bazı kişilerin cömert ve sürekli destekleme sözü ve yakınlığından emin olmasak, onlara yüklenmeye cesaret edemezdik. Seçtiğimiz genel devrimci görev bölüşümünü gereğince yerine getirebilmek için her cabayı harcayacağız ve bütün grupların hareketle ilgili her türlü bilgi alabilecekleri görüşlerini belirteceklerini, politik yayın icin isteklerini isaret edecekleri, denemelerini anlatacakları, sosyal demokrat yayınlar hakkında görüşlerini duyurabilecekleri, açıkçası hareketten alabilecekleri ve ona verebilecekleri herşeyi sağlayacak bir ortam olan yayınlarımızı her Rus yoldastan, kendisinin bilmesi icin elimizden geleni yapacağız. Ancak bu yolla gerçek Rus sosyal demokratik organ olanaklı olacaktır. Şimdiden RSD si kendini çeşitli gruplar ve soyutlanmış çalışma çevrelerinin işlevini yürüttükleri yerel yayınlarıyla sınırlamış bulunuyor. Sosyalizmin açık savunması acık politik kavga yoluna çıkmak zamanı gelmiştir. Tüm Rus Sosyal demokrasi organının kurulması bu yoldaki ilk adım olmalıdır.

1900 Baharında yazılmıştır;
İlk Basım 1925 Lenin Derleme IV
ISKRA'NIN DOĞUŞU (Sayfa 5 - 22)

Devrimci Yol'un Çıkmaz Yolu

leri somut tartışmaktan alıkoymamalıdır. Bu somut, elbette aynı zamanda uluslararası sorunları da kapsamaktadır. Ama birinci planda Türkiye gerçeklerimiz yer almalıdır. Kopyacılıktan, ölü formüller üzerinde soyut tartışmaktan kurtulabilmek için ve özellikle de birleşebilmek için kendi ülke orijinalitemiz üzerinde kafa yormak zorundayız. Zaten iş bu aşamaya gelebildiği anda uluslararası tartışma konuları üzerine çok daha rahat, objektif ve kardeşçe yaklaşım da olası olacaktır.

Bir yanlışı kafamızdan atmak zorundayız : Türkiye sosyalist hareketindeki dağınıklığın birincil nedeni, uluslararası plandaki ayrılıklar değildir. O, bir sonuç olarak, biraz da dağınıklığın körükleyicisi olarak gelip çıkmıştır ortaya. Türkiye sosyalist hareketindeki dağınıklık, uluslararası planda bugünkü şiddetli ayrılıklar var olmadan da vardı... Türkiye proletaryası yaklaşık 20 yıldır kendi siyasi örgütüne sahip değildir. Ancak hatırlanırsa, özellikle SSCB ile Çin arasındaki anlaşmazlığın tarihi çok daha yenilerdedir.

Hareketimizdeki dağınıklığın nedeni :

1 — «İliklerimize dek işlemiş, Babil artığı küçükburjuva eğilimlerimiz»,

2 — «Finans Kapitalin türlü çeşitli olanaklarıyla aramıza soktuğu ajanları ve nifak tohumlarıdır».

Dağınıklığa karşı mücadelede birinci planda uluslararası sorunları çözmek değil, Türkiyede işçi sınıfının asgari programı ne olacak? bunu bulmak zorundayız. Yeniden belirtelim, bu, uluslararası sorunlara kafa yormamak, çözüm için öneriler getirmemek demek değildir. Ama ikinci işi becerebilmek için bile birinciden başlamak, yani Türkiye şartlarının, Türkiye olaylarının dilini konuşmak zorundayız.

D. YOL ULUSLARARASI HAREKETİN ÜLKEMİZE ETKİSİNİ ABARTIR.

D. Yol'a göre, sosyalist hareketimiz dağınıklığının önemli bir nedeni, hatta en önemlisi, uluslararası plandaki ayrılıklardır. D. Yol, devrimci ortamımızın küçükburjuva bataklığını, harekketin proleter sınıf ve çalışan yığınlardan kopukluğunu, Finans Kapitalin devrimciler arasındaki ayrılıkları, kardeş kavgalarını körükleme gayretlerini hafife almakta, dağınıklığın nedenlerini araştırırken kolaya kaçmaktadır. Madem ki SBKP (B) ile ÇKP ayrı politikalar güdüyorlar, neredeyse kendi aralarında savaşa bile gidecekler, Türkiyedeki devrimciler de ister istemez onlardan etkilenip ayrılacaklar, birbirleriyle kavga döğüşlü olacaklardır. Bu ilk bakışta mantıklı gibi görünen düşünce tarzı, özünde olayın sebebinden çok sonucunu açıklamaya, asıl dağınıklık nedenlerini göz ardı etmeye yarayan bir küçükburjuva kolaycılığından başka birşey değildir. Ama uluslararası tartışmalar küçükburjuva ortamımızda yaraya tuz-biber de olmaktadır. Bu ayrı gerçeklik.

D. Yol, Proleter Devrimci Aydınlık (nam-ı diğer PDA)ın Aydınlık Sosyalist Dergiden kopuşunu hatırlasın.. Ortada ne ÇPK vardı, ne de SBKP. Doğu Perinçek ve çevresindekilerin itirazı özellikle Aydınlık'ın yöneticisi durumundaki Mihri Belli'nin kişiliği üzerinde toplanıyordu.. PDA'nın ilk sayılarında da ne «sosyal emperyalizm» vardır, ne de ÇKP'nin bir başka tezi... Olay günümüzde de hergün bir yenisi yaşanan kelle-koltuk kavgasından başka birşey değildi. Artık yeterince kendini «ermiş» bulan Doğu Perinçek (sonraki adıyla Doğu Ze Dung) yanına birkaç kişiyi de katınca, artık Türkiye sosyalist ortamına kendinden başka «Allah» olamayacağına olan inancını tamamladı. Çekti protestoyu Aydınlık Sosyalist Dergiye «Biz her proleter devrimciyim diyenin peşinden gidemeyiz» diyerek ve «Allaha çok şükürler olsun» PDA'yı Türkiyeye kazandırdı.. Birkaç ay nane, maydanozla vakit geçiren PDA, en yaman «Proleter Devrimci» ÇKP'nin radyo sinyalleriyle kendini buluverdi. Hacı Hacıyı araratta, it iti kaıafatta...

Örnekleri çoğalmak kolaydır. Yıllarca ağızlarını açıp kapadıkça «Devrimci Üç Dünya Teorisi»'nden dem vuran, ÇKP'nin ardından secdeye varan Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu, Halkın Birliği v. b., Aydınlık (PDA), ÇKP taklitçiliğinde daha başarılı olup tabanlarını eritmeye başlayınca, bir gece gökten gelen bir sesle herşeylerini değiştiriverdiler. Üç Dünya Teorisini'de ÇKP'yi de «Karşı Devrimci» ilan edip bastılar küfürü, Enver Hoca'nın arkasında yatıp kalkmaya başladılar.

Kısacası, uluslararası bazı tartışmalar ayrılıkların asıl nedeni değil, görünürdeki, «güya» nedenidir. Bu küçükburjuva ortam bizde var olduktan sonra, evel Allah SBKP ile ÇKP canciğer kuzu sarması bile olsalar biz buluruz birşeyler birbirimize saldırmak için.

Köylümüzün dediği gibi: «Ossurgan göte arpa ekmeği bahane» dir.

D. YOL'UN «MAO ZE DUNG DÜŞÜNCESİ» KARŞISINDAKİ OPORTÜNİST TAVRI

1964'den sonra rota değiştirerek sosyal şoven bir politika akıntısına kapılan ve giderek kendini Marks, Lenin kadar büyük 3. usta saymaya başlayan ÇKP Lideri Mao karşısında D. Yol'un aldığı tavır bir tek kelimeyle özetlenebilir:: Oportunizm.

Aslında D. Yol'un Mao karşısındaki tutumu M. Çayan'ın MAO'dan etkilenişinin veya, strateji konusunda Mao'yu kopya edivermek kalışının devamı sayılabilir. Bu konuda M. Çayan «Moizm» ilişkisine strateji bölümünde belli ölçüde girmiştik. Yazının sonundaki genel değerlendirme bölümünde yeniden ele alacağımız bu soruna şimdi derinliğine girmeyeceğiz. Ancak günümüzde «sosyal Emperyalizm», «3 Dünya teorisi» daha önemli boyutlara ulaşmış ve D. Yol, M. Çayan-dan çok daha fazla teorik yaşam sürdürmüş bir siyaset olduğundan oportünizmi çok daha fazla göze batar olmuştur.

Strateji konusunda M. Çayanın ve D. Yol'un Çin örneğini ve Mao'nun tezlerini kopye etmeleri «Türkiye ekonomi politikasını Çin'e benzetme» gerekçesiyle bir ölçüde haklılık (!) kazanmakla birlikte, özellikle Mao'nun «Sosyal Emperyalizm» ve «3 Dünya teorisi» ile ilgili tezleri karşısındaki tavra bir «temel» bulabilmenin olanağı yoktur.

D. Yol'a göre, Mao bir bütündür. Yoksul Çin halkının başında büyük bir devrim gerçekleştiren ve komprador burjuvazi aracılığıyla sömürülen geniş köylü ülkesinde gerçekleştirdiği bu devrimle, devrim stratejisi açısından Marksizm-Leninizme yeni kavramlar kazandıran Mao ile 3 Dünya Teorisi de somutlayabileceğimiz sosyal şoven siyaset adamı Mao aynıdır, Mao'nun 1964'den önceki ve sonraki siyasi hayatı arasında bir fark yoktur.

Mao, Marks, Engels, Lenin gibi bir usta mıdır? D. Yol buna açık cevap vermez. «Sosyal Emperyalizm», «3 Dünya teorisi» yanlıştır der ama Mao'yu eleştiri konusu yapmaz. Çünkü böyle bir davranış, (strateji konusunda kopye ettikleri Mao'nun eleştirilmesi) strateji anlayışlarına (yani temel güç köylülükle şehirlerin kırlardan kuşatılması) gölge düşürecektir o zaman.

Mao, bir usta değildir. O, Çin şartlarından emperyalizmle döğüşerek, «uzun yürüyüş»ler yapmak zorunda kalarak, kaçınılmazca Çin devriminin orijinal şartlarına varmıştı. Mao'yla gelişen yeni strateji anlayışı belli ölçülerde Çin orijinalitesinin gereği olup Marksizm-Leninizmin temel prensiplerinde bir yenilik değildir. «Her devrim milli bir yol izleyecektir» demiştir Lenin usta. Ve kaçınılmazca Çin devrimi Rus devriminden ayrı, yeni özellikler taşımıştır. Ama bu Mao'yu Marks-Lenin seviyesine çıkarmaya «Marksizm-Leninizm Mao Zedung düşüncesi» gibi gülünç bir kavrama varmaya gerekçe olamaz. D. Yol bu konuda susarak «Maoculuk»a prim vermiştir. Devrimci değil oportunist bir tavır takınmıştır.

D. Yol, Mao"nun «Sosyal Emperyalizm» teorisini güya geliştirmiş ama kendi «revizyonist diktatörlük» kavramına da Mao'nun «Sovyetlerde kapitalizmin geri dönüş» gerekçelerini temel yapmıştır. D. Yol'a Sovyetlerde hangi üretim biçimi hakimdir?», «Hangi sınıf egemendir?» diye sorular sormaya kalkmayın sakın. Bin bir dereden su getirerek satırlar, sayfalar döktürecek ama somut bir şey söylemeyecektir. «3. Dünya Teorisi»yle «2. Dünya» diyerek Alman-Japon emperyalizmini ezilen halkların müttefiki (!) sayan, İran Şahı, Pinochet gibi canileri «3 Dünya Liderleri» olarak ilan eden, Angola'da, Portekizde Zairede karşı devrimcilere yardım eden, Sovyetlere karşı Amerikan Emperyalizmiyle ortak tavır alan Mao'ya «Bu yaptığın sosyal-şövenizmdir» demez D. Yol. Mao'ya karşı tavır alırsa «Mao»cu gurupların tabanınakarşı tavır alırsa «Mao»cu gurupların tabanına da göz kırpamaz çünkü.

9. Sayısında Mao"yu anıyor D. Yol. Koskoca bir sayfalık yazıda Mao için bir tek eleştiri sözcüğü yok. Manda tezeği gibi övgüler dizili alt alta, peki, «Mao bu kadar muazzam bir devrimciyse niye onun tezlerini kabullenmiyorsun» diye sorarsak işine gelmediğinden «O işi PDA, bir ölçüde de AEP'ye kul yazılan gruplar yapıyor, ben de Mao'nun tam izleyicisi olursam grup olarak var olmanın gerekcesi bir ölcüde ortadan kalkmış olacaktır» diye açık yüreklilikle cevap vermez.

«Sosyalizm döneminde sınıflar, sınıf çelişkileri ve sınıf mücadelesi varlıklarını sürdürmektedirler. Sosyalist yol ile kapitalist yol arasında bir mücadele sürmektedir ve kapitalizme geri dönüş (restorasyon) tehlikesi mevcuttur» diyen Mao'nun bu sözleri aktarılır ama buradan Mao'nun «Rusyada kapitalizme geri dönülmüştür» «Sosyal Emperyalizm hakimdir» tezlerine vardığına değinilmez. Mao'nun bu sözleriyle «proletarya diktatörlüğünün ve kültür devriminin gerekliliğini ve önemini kanıtla»dığı söylenir (D. Yol. Sayı 9).

Bir devrimci anılırken hatası ve sevabıyla anılır. Yeni kuşakların ölen devrimcinin düştüğü hataya düşmemesi için bu zorunludur. D. Yol ise Mao'yu anmayı Finans beylerinin «Atatürk"ü anma» toplantılarına dönüştürüir. Mao anılırken onun 1964 öncesi verdiği devrimci uğraşın yanına 1964 sonrası düştüğü sosyal şoven batak konmazsa yapılan iş Oportunizm olur, burjuva. küçükburjuva şaksakcılığı olur.

D. Yol'a göre ÇKP revizyonist bir politika izlemekte, hatta uluslararası plandaki bir çok konuda dünya halklarının karşısına çıkarak «Sosyal Emperyalist» bir siyaset gütmektedir. D. Yol, bunları söyler ama Mao Ze Dung'a toz kondurmaz. Halbuki ÇKP'nin sosyal şoven politikasının kurucusu Mao'dur.

D. Yol, ÇKP'yi eleştirirken her konuda olduğu gibi meseleyi sınıf planından, üretim ilişkileri - üretici güçler arasındaki zorunlu uygunluk yasasından uzakta tutar. ÇKP revizyonisttir» der geçer. Bu politikanın nedeni neredelir? Çinde hangi sınıf iktidardadır? Çinde hakim üretim biçimi nedir? Bu sorulara açık cevap vermez, veremez. O açıklıkla yürürse herşeyi altüst olacaktır çünkü. Sovyetler Birliğiyle ilgili iddialarını somutlaştırmak zorunda kalacaktır, politikayı, siyaseti üretim ilişkileri ekonomik alt yapının yerine koyamıyacaktır.

Uzun nutkun yerini objektifk tahliller almaya başlarsa, gerçek bilim almaya başlarsa bukez D. Yol'un esamesi kalmayacaktır ortada.

(Devam Edecek)

İran Uyanıyor

Daha dün denecek kadar yakın bir zamanda İRAN demek ŞAH demekti. Şah demek ise gösteriş, debdebe şaşaa ve en önemlisi milyarlarca dolar harcanarak silahlandırılan İRAN ordusu ve İran gizli örgütü SAVAK demekti Bütün bu göz kamaştıran madalyonun arka yüzünde ise İran halkının yoksulluğu ezilmişliği ve acıları yer alıyordu.

Ve Şahın tüm varlığı (bedence, mal, mülk saltanatça, tüm varlığı) ise tek bir şeye bağlıydı. Amerikan desteğine.. Daha somut söylenişiyle CİA'nın desteğine... Peki Şahın 2500 yıllık efsunlu adı arkasında ne yatıyordu. Amerika için? Şu iki evrensel sorunun çözümü :

I — **Petrol** meselesi

II — Sovyetleri gözleyecek; gerekirse imha edecek **ÜSLER.**

Petrol

İran'da petrol demek İran ekonomisi demektir. Zengin petrol kuyularına sahip bu ülke yılda petrolden yaklaşık 20 milyar dolar sağlamaktaydı. Yani Türkiye'nin bir yıllık bütçesinin nerdeyse 2 katı kadar gelir demektir. Bu kadar çok petrol ise «Batı» denen emperyalist metropoller, özellikle de ABD için çok büyük bir önem taşırdı. Ama Petrol ve İran deyince sorunu sırf bu çerçevede düşünmek, sorunun henüz çevresinde dönmektir. Çünkü İran ve Petrol denince sadece İran petrollerinin «Batılı» ülkelere peşkeş çekilmesi anlaşılamaz. Tüm Basra körfezi petrollerinin «Batılı» ülkelerce yağma edilmesine gözcü jandarma yazılmış Şah ve Ordusu gözden kaçırılırsa sorunun özü atlanmış olur. Ve Umman'da Umman sultan KABUS'a karşı savaşan Dofarlı gerillalara karşı İngiliz paralı askerleriyle birlikte Şahın askerlerinin niçin savaştıkları neyin bekçiliğini yaptıkları anlaşılmamış kalır. Yani mazlum ve Müslüman İran halkı tepesine tünetilmiş Şah ve onun generalleri eliyle mazlum ve müslüman Dofarlıya karşı gavur «Batılı» emperyalist ülkelerin çıkarları için kullanılmış olur.

Şahın mazlum halklara ihaneti bunlarla da bitmez. O aynı zamanda emperyalist ülkelerin petrolün can damarına (petrol, boru hatlarının) kilit noktasına (Filistin) yerleştirdiği mazlum Arap halkına kan kusturan İsrail devletine petrol sağlayan tek petrol üreticisi ülkedir. Yine «Batılı»larca sözüm ona askeri ve ekonomik ambargo uygulanan ırkçı beyaz azınlık tahakkümündeki Güney Afrika Cumhuriyeti ve Rodezya'ya petrol ve askeri malzemeyi pervasızca veren tek ülkedir.

ÜSLER

İkinci Emperyalist Evren Savaşının Uzak Doğu Cepesinde Japonyayı teslim olmaya zorlamak için Atom Bombasını kullanan ABD, bu korkunç silahla tüm dünyaya özellikle, de Sovyet ülkesine korku saldığını, artık dünyanın Allahı olduğunu sanmıştı. Ama bu sevinci uzun sürmedi. Üretici güçlerin önündeki engelleri temizlemiş Sovyetler bu teknik farkı çok kısa sürede kapatınca tüm emperyalist alem ve başta da dünya emperyalist kenefinin jandarması ABD; Sovyetleri NATO, CENTO, SEATO gibi örgütlerle askeri çembere almaya çalıştı. Bu çember içinde özellikle Sovyetlerle sınırı olan ülkelerde Sovyetlerdeki gelişmeleri incelemek için Üsler kurdu. Bu üslerin kimileri dinleme üsleri, kimileri casus uçakların kalktığı üsler kimileri Nükleer üs v.s. idiler. Bu çember içinde Türkiye ile İran'ın ise özel önemleri vardı. Sovyetlerin en yakın komşuları idiler, en iyi izleme olanağı veriyorlardı. Hele Türkiye'de Menderes - Celal Bayarlı 1950-60 Demirkırat, 1960 - 1970 yılları Demirelkıratlı dönemlerin «çok partili parlamenter sistemi» İran'da Şah'ın SAVAK'ı Şah kölesi ordusu ile yürütülen despotizmi durdukça işler yolunda gibidir. Yani Amerikan gavurunun Sovyetleri en iyi işiten kulakları ile, en iyi gören gözleri Müslüman Türkiye ve İran'daydı.

İran'da ABD'nin köpeksiz köyde deyneksizce dolaşmasını sağlayan en önemli olgu ise herşeyden önce Şah zavallısının kişiliğinde yatıyordu. Babasının baskısına karşı uyanan halkı durdurabilmek için 22 yaşında iken özellikle İngilterenin komplosu ile 1941 yılında babası sürgüne gönderilerek tahta çıkarıldı. Fakat yeni Şahın yeni olmaktan öte babasından bir farkı yoktu. Yine halk işsiz, topraksızdı. Şah ve ailesi ise İran'ın mutlak hakimi idiler. Nihayet kendisi de toprak ağası bir aileden gelen Dr. Musaddık İran petrollerinin milleştirilmesi gerekliliğini işleyince tüm halkı arkasında buldu. Şah Musaddıkı Başbakan yapmak zorunda kaldı. Sonra da tutuklattı. Bu olay üzerine İranda yer yerinden oynadı. Şah generali Zahidinin arabasının bagajında hava alanına, oradan da özel uçağıyla Roma'ya kaçtı. Onun için her şey bitmişti. Ama Amerika için hiç bir şey henüz bitmemişti. Ve 1953'de CİA'nın Musaddıka düzenlediği darbeden sonra Şah Amerika tarafından yeniden tahta buyur edildi. Çünkü CİA biliyordu ki, tacını tahtını herşeyini borçlu olduğu Amerikaya istediği her şeyi kusursuz yapacak en iyi kukla Şah Rıza Pehlevi idi.

Ve bu iğrenç koalisyon (Şah-CİA koalisyonu) İran halkını kasıp kavurdu CİA'nın ilk tavsiyesi ve maddi desteği 45 milyon dolar kredi açarak akıl almaz işkenceler makinası SAVAK'ı kurdurmak oldu. İlk kaçışından sonra gölgesinden bile korkan Şah, ülkesinin tüm zenginliklerini emperyalist Devletlere peşkeş çekip tahtının ücretini öderken, tahtta durabilmek için SAVAK'ı sürekli güçlendirmek, halkı cendereye almak için çabaladı. Bir taraftan da bölgede durumunu sağlamlaştırmak için bölgenin en gerici yönetimleriyle ittifaklar kurdu. Bu ittifakların sürebilmesi ve Ortadoğuda Emperyalizme sadık bekçi köpekliği yapabilmek için Ortadoğunun en masraflı ve donanımlı ordusunu kurdu. 4 yılda 15 milyar dolarlık silah siparişi ile rekorlar kırarken ülkesine petrolden yılda giren 20 milyar doları yeniden ağababası Amerikaya iade ediyordu. Amerika hem böylece milyon kazanmaktan hem de Ortadoğuda her işe kolayca gözü kapalı koşacak bir sadık köpek bulmaktan son derece memnundu Şah ise bu marifetleri sayesinde CİA'nın kendisine İran tahtını garanti(!) etmesinden ala[illegible]diğine hoşnuttu. Yani alanda memnun satan da memnun, bi al gülüm, ver gülüm oyununu tuturmuş, İran halkının rızkını sömürdükten başka, bu sömürüye karşı her uyanışı ezmek için (İsrail gizli servisi) ve MİT ile işbirliği yaparak İran halkının sırtında boza pişiriyorlardı.

Baskı, terör, sömürünün altındaki somut gerçeklik ise şudur :

«Zaten İran'da sağınıza solunuza bakın iyi, güzel, şık ve modern ne var ne yoksa hepsi ya Şah Foundation (Şah vakfına) ya kardeşlerine ait özel şirketlere, ya da yakın dostlara akrabalara aittir. Bir de hakları yememek gerek, ordu mensuplarına da tabii...» (Aysegül Dora : İran : Kör Kuyu Cumhuriyet : 14.4.1976) Şah ve çevresi kanuna uydurulmuş; gayri meşru edinilmiş bu servetle de yetinmez; kokuşmuş her rejim gibi kendi koydukları kanunlara göre bile kanunsuz sayılan yollarla da vurgun vururlardı :

«Ama ne demişler «Balık Baştan Kokar». Muhammed Rıza Pehlevinin ikiz kız kardeşi Prenses Eşref 1960 yılında İsviçre Havaalanında bir ihbar üzerine tutuklanmıştı. Bütün dünya ayağa kalkmıştı bu olay üzerine. Gazeteler İsviçre polisinin verdiği bilgiye dayanarak Prenses Eşrefin bir bavul dolusu eroinle İsviçreye girerken yakalandığını yazmışlardı. Saray olayı yalanlamadı. Prenses Eşref çok kısa bir süre polis merkezinde tutuklu kaldı, sonra da ağabeyi tarafından gönderilen önemli bir kefalet karşılığı yine Şahın yolladığı bir uçakla ülkesine döndü. Bu olaydan sonra bir süre Amerikaya gidip orada yaşayan Eşref daha sonra tekrar İrana dönerek Hava Kuvvetleri Komutanı ile evlendi, ve İran Yardım Severler Derneği Başkanı olarak sosyeteye tekrar girmiş oldu.» (A.g.y.)

Yiğeni ve öz kızı da bu tür skandalların kahramanlarıydılar.

Nüfusunun % 70'i köylü olan İranda köylünün durumu ise kısaca şudur :

«... toprakların % 60'ı yani büyük bölümü toprak ağalarının ve bizzat Şahın malıydı. Toprakların diğer % 15'i yine aristokrasinin elindeydi. Sarayın yakınları, askerler ve toprak sahipleri ülkedeki toprakların %75'ine sahiptiler ve bu kişiler tüm İran nüfusunun % 1'iydiler. Su kaynaklarının % 60'ı da o sıralarda toprak sahiplerinin elindeydi. Köylülerin % 60'ının hiç toprağı yoktu ve tamamen sahiplerine bağlı olarak yaşamaktaydılar.» (A.g.y.)

Böylesine yoğun bir sömürüyü halkın kuzu kuzu kabullenmesi beklenemezdi. Öyleyse çare?... Çare SAVAK'tı. Akıl almaz bir örgütlenme ağıyla her taşın altından çıkan, en ufak bir şüpheyle insanları tutuklayan işkencelerde inleten, sobalarda yakan, «kaza oldu» diyerek durmadan insan öldüren SAVAK.. İran Halkına «Ağacın altında konuşma, yapraklar dinler.» dedirten SAVAK... 50 bin tutuklunun, yılda 400 ölümün nedeni SAVAK...

(Devamı Sayfa 12 de)

1 Mayıs 1979 Üzerine

1976, 77, 78 yıllarında Türkiyenin her yerinden gelen devrimcilerin katılmasıyla kalabalık kitleler halinde İstanbulda kutlanan 1 Mayıslar 1979 yılında Finans-Kapitalin itmesiyle yurt sathında kutlandı.

Aslında doğru prensip bizzat sosyalistlerin bu aşamada — dağınıklık aşaması — birlikte davranarak 1 Mayısın Mücadele ve Dayanışma ruhunu varılabilecek en ücra köşeye dek yayarak bilinçli bir eylem koymalarıydı. Bu doğru prensibi bir türlü kavrayıp benimseyemeyen Türkiye sol grupları sıkıyönetimi zorlamasıyla mecbur kalarak yaygın bir şekilde 1 Mayıs kutladılar. Doğru prensibe bilinçli bir sarılmayla gerçekleşmeyen bu eylemler kaçınılmazca sağlıksız oldu. Yer yer güç gösterisi, yer yer güç yarıştırma, yer yer kuyrukçulukla 1 Mayıs geçti gitti. Ve bu sağlıksızlıklardan dolayı da Türkiye Halkları 1 Mayısın anlamlı heyecanını yeterince yaşayamadılar. Oysa Devrimci grupların birlikte davranmasıyla Türkiyenin hemen her yerinde onlarca çeşit eylemle 1 Mayıs heyecanı halkımıza yaşatılabilir, bir yandan birlikte ve yaygın eylemimizle parababalarına korku verirken öbür yandan siyasi birliğimize hizmet eden bir eylem haline sokabilirdik 1 Mayıs'ı.

Bizler de dahil tüm devrimci grupların konuya bu yönüyle yeterince asılmaması ile birlikte başta burjuva sosyalizmi ve süper oportünistlerin de kundaklaması sonucu 1 Mayıs anlamına layık olamadı. Nedenlerini biraz daha açalım.

1 Mayıs ücretli kölelikten kurtulma için başlatılan bir kıvılcımın parababalarının kanlı saldırılarıyla söndürülmesinin yıldönümüdür. Dolayısıyla işçi sınıfımızın kurtuluş bilincini alması, mücadele ruhuyla donanması için oldukça anlamlı bir gündür. Yani 1 Mayıslar sömürü ve zulüm düzenine karşı öfkemizin bilendiği, gerçek kurtuluşun parababaları düzenine son vermek olduğunun bir kez daha bilincimize çıktığı günlerdir. Bugün işçi sınıfımız kendisini iktidara getirecek olan örgütlenmeden - Proletarya Partisinden - yoksundur. O halde en acil görev bu partiyi örgütlemektir. Bu parti de ancak Sosyalistlerin devrimci bir program üzerinde birleşmelerinden doğar. Bu birleşme er geç sağlanacaktır. Ancak çeşitli olaylardaki eylem birlikleri de siyasi birliğimize hizmet edeceğinden yararlıdır. Hele 1 Mayıs gibi ülke çapında ve grupların tüm güçleriyle katılacakları bir eylem birliği hem grupları birbirine yaklaştırır, hem 1 Mayıs'ların daha görkemli kutlanmasını sağlar, hem de halkımızın sosyalistlere güvenini arttırarak birkaç türlü hizmet sağlardı.

İşte siyasi birlik meselesinin devrimci gruplarda yeterince olgunlaşmamış oluşu 1 Mayıs kutlamalarının sağlıksızlığında birinci etken oldu.

Diğer bir etken DİSK'in tavrı oldu. Bilindiği gibi 1976-77-78 1 Mayıs'ları DİSK'in öncülüğünde İstanbul Taksim'de kutlandı. 1 Mayıs o zamanlar DİSK'te etkin olan İlerleme'nin eliyle adeta «İstanbul bayramı» durumuna sokuldu. Yeni DİSK yönetimi de İlerlemenin bu yanlış mirasına daha da sıkı sarılarak 1 Mayıs'ı İstanbul bayramı olarak gelenekleştirme çabasına girdi. DİSK yönetiminin asıl yanlışı 1 Mayıs'ı sadece İstanbul'da düşünmesi idi. Düşüncesi bu olunca İstanbul diye direnmesine diyecek fazla bir şey kalmıyor. Sosyalistler olarak 1 Mayıs Kutlamalarını birleşik ve yaygın olarak kutlayarak DİSK'i bu yanlış eğilimden kurtarmalı, DİSK üyelerini de yanımıza almalıyız.

1 Mayıs günü en iğrenç tavrı yine İlerleme koydu. 1 Mayıs kutlamalarının İstanbul Bayramı

(Devamı Sayfa 14 de)

İRAN UYANIYOR

(Baştarafı Sayfa 11 de)

Ama bu denli baskı, zulüm, sö,mürü halkta için için bir uyanış, bir ilk kıvılcım bekleyen mayalanış yarattı. Nitekim 1960 yıllarında köylülerin yer yer toprak işgallerine geçmeleri ve toprak ağalarını koğmaları Şahın Time dergisine şöyle demeç vermesine neden olur : «Biz kendimizi yenilemezsek zorla değiştirecekler.» Ve 1963 yılında adına «Ak Devrim» dediği toprak reformunu başlatır. Ama bu bir devrim değil, bir aldatmacadır. En verimsiz topraklar (başta Şahın 2000 köyünden 1000 kadarı) hiç bir teknik ve mali destek verilmeden köylülere satıldı. Şah bin köyünü ise Veliaht prense bırakmak üzere elinde tuttu. Verimsiz topraklar için Şaha ve toprak ağalarına borçlanan köylüler, topraklarını yeniden ya toprak ağasına, ya da tefeci-bezirganlara kaptırarak şehre göçe başladılar. Şehirde ise petrole dayalı bir kaç sanayi kolundan başka sanayi gelişmemişti. Böylece bir tarafta Şahın sarayları ve yakınlarının villaları, diğer yanda aç susuz kenar mahalle halkıyla İran şehirleri, özellikle Tahran akla karanın yanyana olduğu birer barut fıçısına döndü.

Zenginlerin kendi pazarı doğmuş, bankacılık, özellikle yabancı bankacılık gelişmiş, fakat İranın yüzyıllarına damgasını vurmuş klasik Pazarı halkın satın alma gücünün düşmesi nedeni ile bunalıma girmişti.

Şahın Mollaların maddi çıkarlarını, etkinliklerini ve saygınlıklarını zedelemek istemesi Molların da Şah rejimine karşı çıkmasına neden oldu. İslamiyetin ilk mezhep ayırımından beri şeriate daha yakın, Hz. Muhammedin ve Hilafet-i Raşidin (4 halife) döneminin adalet anlayışını daha canlı muhafaza eden Şiiliğin özellikle en sade, en fedakâr liderleri olan Ayetullahlar halkın özlemlerini dile getiren semboller oldular. Şii inancına göre 12 imamdan sonra gelecek imam genç yaşta kaybolmuştur. Son imam gelinceye dek din işlerini Ayetullahlar idare edeceklerdir. Bu mertebeye erişebilmek ise sadelik, bilim, bilinç, fedakârlık istiyor. Bu Ayetullahlardan Ayetullah Humeyni Şaha ilk başkaldıran bu yüzden Türkiyeye sürgün edilen, halkın saygı duyduğu bir Ayetullahtır. SAVAK - MİT işbirliği sayesinde Türkiye'den çıkarılan Humeyni İran Devrimine yakın bir zamana dek Irakta sürgünde kalmış, devrime yakın günlerde ise Pariste yaşamış ve devrimin önderliğini yapmıştır.

Şah böylece kendi ailesi ve yakın çevresi dışında tüm İran halkını karşısına almış oluyordu. Onun ekonomik iktidarının anlamı 128 ailenin tüm İranı sömürmesi demekti. Böyle bir tahakküm ne burjuvazi, hatta ne finans-kapitalin Şah ailesi dışında kalan kısmını memnun edemezdi. Hele işçiler ve köylüler için Şah sözü, açlık, yokluk, zulüm ve işkence demekti. Fakat 20 yy. biterken bir devrime öncülük edecek sosyal bir sınıf örgütlenmesi yoktu. Yani işçi sınıfı devrimi oluşturacak ve yönlendirecek bilinç ve örgüt düzeyinde değildi. TUDEH'in (İran Komünist Partisi) halen Humeyniye legalite için yalvaran liderlerinden işçi sınıfını örgütlemeleri, devrime öncü yapmaları beklenemezdi. Gerilla örgütü Halkın Fedaileri ise daha çok silahla Şah rejimine karşı bazı hareketler koyan, henüz halkı örgütleyebilmekten çok uzak bir örgüttür.

Burjuvazi ve finans-kapitalin Şah rejiminden hoşnutsuz kesiminin açık öncülüğü ise 20 yy. ın son çeyreğinde beklenemezdi. Onlar Ayetullahların önderliğini dolaylı olarak desteklemekle yetindiler.

Böylece hoşnutsuz tüm halkın özlemlerini dile getiriyor görünen Ayetullahlar İran Devrimci hareketine Şiiliği ideoloji olarak sunan bir önderlik oldular. İşçiler k,öylüler kendi kurtuluşlarını Ayetullahlarda gördüler. Ve halkın tepkilerini çok iyi yönlendiren Ayetullah Humeyni Şahı devirip İslam Cumhuriyetini kurdu. Fakat 20 yy. da modern bir sınıfa (ya burjuvaziye ya da proletaryaya) dayanmayan iktidar olmayacağına göre İranın bu birinci devrimi ister istemez burjuva hakimiyetine daha ,doğrusu finans-kapital hakimiyetine girmeye mahkumdur. Nitekim Devrimin İranın en canalıcı sorunu olan Miliyet sorununa (ve diğer sorunlara da tabii) yaklaşımı daha İşçi Sınıfının önünde çok uzun bir yolun varlığını göstermektedir. Ama İran bir Devrim ortamındadır. O ortamda bir kaç yıl, bir kaç ay, hatta bir kaç gün bile çok uzun bir zaman sayılabilir. Çünkü «devrim eğitir». Ve İran halkı dümdüz geçen yüzyıllara denk düşen bir devrim ve demokrasi eğitiminden geçmiş, ileri adımlar atmıştır. Tüm bunları bir çırpıda İran halkından alabilecek güç ise yeryüzünde yoktur.

Çünkü enazından İran İşçi Sınıfı petrol greviyle Şahı ve generallerini tekerlerken kendi gücünü görmüştür. Ve bu deney binlerce kitabın İran İşçi Sınıfına veremiyeceği bir deneydir.

Zafer sonunda mutlaka İran İşçi Sınıfının olacaktır.

Alavere Dalavere Halkın Sırtı Mindere

«Umut» Sosyal Demokrasimizin, ekonomiyi dar boğazdan çıkarmayı amaçlıyan «önlemleri» birbirini izliyor .. Ne hikmetse bilinmez, adı değişikde olsa «önlem«diye ortaya çıkarılan her yeni uygulama yeni bir pahalılık, halk için biraz daha yoksulluktan başka birşey getirmiyor.

«Ekonomik önlemler»in birinci aşaması, mızrak çuvala sığdırılamayacağından açıkca söylenmek zorunda kalınan zamlar oldu. Şeker, sigara, ekmeklik un v.b. gibi temel ihtiyaç maddeleri bir kat daha halk katından yukarı tırmandı. Ancak bu zamlar, parababalarının kasasına yeni milyarlar getirmekle beraber «ekonomiyi kurtarmak» için yeterli olmadı. Amerikan güdümlü uluslararası parababalarının soygun teşkilatı İMF, yani yeni duyun-u umumiye ve yerli parababalarımız ekonominin kurtulması için daha çok halk kanı istiyordu.. İMF açıkça «yeniden develüasyon yapmazsan yardım vermeyiz» diyordu. Sanayi - Ticaret Odalarında ekonomi saltanatı süren yerli parababaları da «devalüasyon'un kaçınılmazlığı» üzerine nutuklar atmaya başladılar.

Bu noktada «ne ezilen, ne ezen -insanca hakça bir düzen» parolalı «halkçı» Sosyal Demokrasimiz biraz duraklama zorunda kaldı. 1978 başından bu yana kimi açık, kimi gizli yapılan devalüasyonların tutarı %60 dolayındadır. Umudumuz» resmen bir «devalüasyon» yaparsa iyice ipliği pazara çıkardı. Diğer yandan İMF ve yerli parababaları ayak diretiyordu.

Yedi bin yıllık antika toplumun bağrından çıkmış «Sosyal Demokrasi» buldu yolunu... Bir yandan «Devalüasyon yapmayacağız» nutukları atılırken diğer yandan «kur ayarlaması», «döviz çekme tedbiri» kılıflarıyla Mark'ın, Dolar'ın Türk lirası karşısında değeri yükseltildi.. Bankalarımıza yatırılacak yabancı Finans - Kapital paralarına % 85 prim ve % 39'a varan faiz verilecek : ayrıca dövizin kaynağı sorulmayacaktı. Böylece, «Sosyal Demokrası» bir taşla iki kuş vurmuş oldu :

1 — Yerli - yabancı parababalarının şimdilik azıcık gönlü oldu... Türk lirası Dolar, Mark gibi metropol kapitalinin paraları karşısında % 30'a (primler de katılırsa % 110) yakın düşük muamele görmeye başlayınca İMF «tamam» dedi.. Maliye Bakanı Müezzinoğlu Avrupadan «hayırlı yardım» haberleriyle döndü,

2 — «Umudumuz», tükürdüğünü yalamamış, resmen devalüasyon yapmamış oldu.. Ama bir yabancı ülke parasına Türk parasından % 30 fazla (%85 primin ne haller alacağı da henüz belirlenmiş değil) faiz verilince, Türk parasının değeri düşmüş olur, bunun adı da Devalüasyondur, orasını hiç karıştırmayın.. Devalüasyon yapıldığına dair resmi bir açıklama yok ya siz ona bakın..

PARABABALAR DEVALÜASYONU NEDEN SEVER ?

Sözün açıkçası, son «ekonomiyi kurtarma» önlemi» olan emperyalist paralarına % 30 fazla faiz verme işinin adı Devalüasyondur. Türk parasının değeri bir kere daha düşürülmüş oldu böylece..

İMF'nin ve yerli ortağı Türk parababalarının devalüasyona neden kara bir sevdayla tutkun olduklarını anlamak için de uzun söze gerek yok..

Paramızın değeri düşünce bir Alman veya Amerikan patronu aynı parayla daha fazla Türk malı alabilecek veya verdiği «yardım» karşılığı daha çok para, mal isteyebilecektir. Bir yıl örneğe göre düşünürsek, eskiden 1 Mark karşılığı yaklaşık 12 TL. alan veya 12 TL. değerinde bir hammadde alabilen Alman patronu, «Sosyal Demokrasimiz»in gizli-açık devalüasyonları sayesinde şimdi 30 T.L. veya 30 TL. değerinde hammadde alabilecektir. Böylece daha az parayla daha çok soygun yapması mümkün olacaktır.

Yerli parababalarımız da devalüasyona candan tutkundurlar.. Çünkü her yeni devalüasyonla beraber memleketin taşı toprağı daha ucuza emperyalistlere satılır oldukça Türkiye'nin ihracatı geçici bir süre için de olsa artacak, böylece yerli parababalarımızın da, komisyonculuk işleri hız kanacaktır. Gene devalüasyonlarla geçici olarak artan döviz miktarları, eskiye oranla daha çok ithalatı olanaklı kılacak, böylece yerli parababalarımıza yeni «komisyon» ufuklar açılacaktır. Tabi, iş bu kadarla da kalmayacak, halktan alınan vergiler de parababalarına «ihracatı teşvik amacıyla «teşvik tedbiri», «ihracat indirimi» veya «vergi iadesi» olarak devr olunacaktır..

Develüasyon, halk için ölümlerden ölüm beğenmektir.. Bir yandan memleketin varı yoğu emperyalistler ve yerli ortaklarınca talan edilirken, diğer yandan kaçınılmazca yeni bir pahalılık dalgası gelecektir. Türk parasının değerinin düşmesiyle beraber narenciyesinden Boraks'ına kadar Türk hammaddesine emperyalistlerin talebi artacak, bu fiatların yükselmesi için bir etken olurken diğer yandan ithal malların fiatlarının yabancı paralarının değer kazanması sonucu yükselmesiyle piyasada belli bir dalgalanma süresinden sonra diğer mallara da fiyat artışı yansıyacaktır..

Devalüasyonun halk dilindeki karşılığı pahalılık, sofradan bir şeylerin daha eksilmesidir.

Yerli yabancı parababaları güdümündeki «umudumuz»un icraatı bu.. Bilinçsiz yığınların verdiği oylarla, kimi sosyalist geçinenlerimizin gayretleriyle (ileri Demokratik bir düzen için CHP ye kuyrukçuluk yapan sahte TKP, «parababaları Ecevit'i yıldırabilecek mi?» diye manşetler atan yeni V.P. ilk akla gelenler) iktidar olan «sosyal Demokrasi'nin işi gücü, vatandaştan koparıp parababasına teslim etmek oldu..

İşin acıklı yanı «Umudumuz»un halkça bu denli pahalı denenmesi, halk güçlerine pek bir yarar getirmiyor. Finans - Kapital'in sağ kozları AP-MHP, «sol» koz CHP yıprandıkça yeniden değer kazanmaya başlıyor.. Oysa halk MC'nin de, CHP'nin de domuzdan yana olduğunu görmüştür...... Burjuva politikacıları iyice yıpranmıştır. Şimdi işçi sınıfı ve ezilen yığınların siyasi etkinliği artmış olmalıydı. Ne gezer.. Sosyalistlerimiz hala «bir kayanın başında kuyrukları birbirine değmeyen kırk tilki»dir.. Yığınlara öncülük etmek bir yana, kendileri yan yana gelemiyorlar.. Küfür, horoz döğüşü, sidik yarışı sürüp gidiyor..

Daha çok sular akacaktır köprülerin altından.. Ezilen yığınların kutsal kurtuluş savaşında örgütlenebilmeleri, bilfiil üretmenlerin «Derleniş» yolunda devrimci gençliğimizle omuz omuza vermeleriyle, küçükburjuva anarşi ortamının, gruplar katırlığının yok edilmesiyle mümkündür.

«MC»lerin de «Umudumuz»un da parababalarının siyaset kuklaları olduğunu, onların «sağ» ya da «sol» veya «ortanın solu» diyerek halkı halka düşman etme oyunlarının içyüzünü yığınlara ulaştırmak görevini eksiksiz yerine getirebilmeliyiz..

«Ya Birleşmek Ya Ölüm» diyerek soyguna ve sömürüye karşı halkın ve devrimcilerin birleşik devrimci örgütlenmesini isteyen Devrimci Derleniş'i susuşa getirmek niyetinden vazgeçemeyen küçükburjuva ortamımızın panzehiri hareketin işçileştirilip köylüleştirilmesidir. Bu yolda hergün bir öncekinden daha çok adım atmak zorundayız. Haydi, Görev başına..

TEK - GES İŞ Kongresinde Bir Delegenin Konuşması

Değerli işçi kardeşlerim,

Dünya ve Türkiye işçi sınıfının bir parçası olan biz Türkiyeli enerji işçileri sorunlarımızı tartışmak ve onlara çözümler bulabilmek amacıyla toplandık.

Bu olağanüstü toplantımızı olağanüstü günlerde yapıyoruz arkadaşlar. İşverenler son günlerde daha da azgınca haklarımıza saldırıyorlar İçine düştükleri bunalımı halkımızın sırtına yıkmak için kudurmuşcasına saldırıyorlar. Bizlerin, bir yandan ekonomik olarak boğazımız sıkılırken öbür yandan en yiğitlerimiz sermaye sınıfının eli kanlı faşist cinayet şebekelerince bir bir, beş beş, on on kırılıyorlar. Bütün bunlara da çözüm getirecek güç olan biz işçi sınıfı bugün en doğru çözümü bulacağız.

Değerli arkadaşlar bütün değerleri, yaratan, Türkiyeyi yeni baştan kuracak olan biz işçi sınıfı olarak ne haldeyiz asıl ona bakmak lazım, yoksa elbette sermaye sınıfı sömürü ve zulmünü sürdürebilmek amacıyla saldıracaktır. Bunlardan yılmayacağız, yıldıramıyacaklar. Elbette onların da suyunu keseceğimiz günler gelecektir. Buradakı ve tüm Türkiye işçi sınıfının mücadele potansiyeli, bunun müjdecisidir.

Arkadaşlar, kanımızı emenlerin suyunu kesecek güç siyasi iktidardır. Öyleyse işçi sınıfı olarak en önemli görevimiz sömürü ve zulmün olmadığı düzen olan işçi sınıfı iktidarını kurmaktır. İktidar lafla alınmaz. İktidarı almak bir işçi sınıfı partisi lazımdır. Böyle bir parti bugün yoktur arkadaşlar. Türkiyenin içinde ve dışında kendini işçi sınıfı partisi sayan megaloman mücadele kaçakları önce kendilerini ve sempatizanlarını sonra işçi sınıfımızı ve halkımızı aldatmaya çalışıyorlar. İşçi sınıfımızın gerçek devrimci tokadı onların da suratına inecek, ya akıllanıp hizaya gelecekler ya da yok olacaklardır.

Ne yapacağız arkadaşlar? Sermaye sınıfının azgınca saldırıları bitmeyecek. Bunalımlarını ancak Faşist diktatörlükle çözebilecekler gibi görünüyor. Yani önümüzde daha çetin günler var. Baskı zulum ve sömürünür doruğuna ulaştığı en ,basit bir ekonomik demokratik hakkımızın dahi olamayacağı bir düzen özleminde parababaları.

Parababaları faşizm hazırlığında işçi sınıfı, partisiz o halde ne yapmalıyız. En büyük olumsuzluğumuz dağınıklık ve partisizlik ise çözümü açık arkadaşlar, birleşceğeğiz ve kendi partimizi yaratacağız. Başka türlü çözüm ve kurtuluş yok. Türkiyedeki partileşmenin gereğine inanan tüm devrimci guruplar an geçirmeksizin

(Devamı Sayfa 14 de)

TEK - GES İŞ Kongresinde Bir Delegenin Konuşması

(Baştarafı Sayfa 13 de)
işçi sınıfının içinde, onun hakemliğinde birleşmek ve partileşmek zorundadırlar. İşçi sınıfı devrimcileri olarak bu gerçeği önce kendimiz kavramalı ve tüm devrimcilere kavratmalıyız.

Değerli arkadaşlar, tüm olumsulzuklarımıza başarısızlıklarımıza yenilgilerimize neden olan dağınıklık ortamına son vermenin Devrimcilerin Derlenip toparlanmasının kısacası Devrimci Derleniş'in hqyata geçirilmesinin en acil Devrimci görev olduğunu bir kez daha hatırlatarak, sendikamız ve kongremizle ilgili görevlerimizi belirlemeye geçelim.

Ortamımız olumsuz arkadaşlar, bir yanda yolsuzluklarla suçlanan eski genel merkez öbür yunda bizatihi kendisi yolsuzluk ve olumsuzluk demek olan «ilerleme»

Eski genel merkezin olumsuzlukları ve yolsuzlukları az çok tartışıldı buna dönmek istemiyorum.

Aslında bu olumsuzluk örneklerini artırmakta mümkün aynı zamanda zaten Devrimci İşçiler tarafından çok iyi bilinen, yıllardır işçi sınıfımızın kaderini elinde tutan gangster sendikacılığın en bariz örnekleriydi bunlar. Bu örnekleri Türk-İş'i bir yana bırakalım DİSK'in aşağı yukarı bütün sendikalarında görmekte mümkün. özellikle Maden-İş, Bank-Sen, Baysen-İş, Aster-İş, gibi tırnak içinde devrimci sendikalar, da bu uygulamaların katmerlisini de bulmak mümkün.

DİSK ve DİSK'e bağlı sendikaları yakından izleyen arkadaşlar bu sözlerimle hemen Erdemir', Türk Demir Döküm'ü, Profilo'yu, Ankara Erkunt'u Makina Yedek Parça yı, Temel Enerji'yi MESS le yapılan gurup sözleşmesini ve daha bir çok örneği hatırlamışlardır sanırım. Şimdi neyi tartışıyoruz arkadaşlar. Birbirini yolsuzluk la suçlayan her iki tarafda bakalım «tencere dibin kara» hesabı ikisi bir birinden kara. İşte arkadaşlar önümüzdeki manzara.

Değerli arkadaşlar, bu manzarayı bozacağız elbet. Bu salon ve buna benzer başka salonlar, gerçek işçi sınıfı devrimcileriyle doldukça gangsterler ve ,pliği pazara çıkmış süper oportünisler kaçacak delik arayacak ve işçi sınıfımızın başını bu kadar ağrıtamayacaklardır.

Son olarak diyeceğim şu arkadaşlar, Birliğimizle gücümüzle başımızdan gangsterleri indireceğiz ama bugün için gangteslerden daha büyük bir tehlike bizleri beklemekte. O da oportünizmin bu salondan galip çıkma ihtimalidir. Gangsterlik ne kadar açık düşman ise oportünizm o kadar adi sinsi hain arkadan hancerleyen işçi sınıfı düşmanıdır. İşçi sınıf. devrimcileri olarak oportünizmie hele hele süper oportünizmle yeminli savaşımız vardır.

Yeminimizin gereği olarak bugün bu salonda çok azınlıkta olsak bile ,süper oportinizmin bu kongreden galip çıkmaması için var gücümüzle çalışacağız. Tavrımız budur arkadaşlar.

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM.
KAHROLSUN OPORTÜNİZM VE GANGSTER SENDİKACILIK
YAŞASIN DEVRİMCİLERİN DERLENİSİ

Saygılar Arkadaşlar

derleniş yayınevi

Dr. HİKMET KIVILCIMLI

1 — Oportünizm Nedir? Halk Savaşının Planları Devrim Zorlaması Demokratik Zorlama (Üç kitap birarada) 50 TL.
2 — TARİH TEZİ 25 TL.
3 — Türkiye'de Kapitalizmin Gelişimi 25 TL.
4 — Emperyalizm Geberen Kapitalizm 20 TL.
5 — Genel Olarak Sosyal Sınıflar ve Partiler 10 TL.
6 — Eyüp Konuşması 10 TL.
7 — Türkçenin Üreme Yolları ve «Dil Devrimciliğimiz»

ÇIKIYOR.

250 TL. ve daha yukarı isteklerde % 25 indirimli, ödemeli gönderilir.

İsteme Adresi: İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No. 4/111 Ulus/ANKARA

1 Mayıs 1979 Üzerine

(Baştarafı Sayfa 12 de)
olarak yerleşmesinde baş çeken ilerleme sıkı'yı görünce «Demokrat» İzmir'e doğru kaçmakta hiçbir sakınca görmedi. Mezhepleri bunu gerektiriyordu. Nasıl olsa 45 yıl önce şefleri Türkiye'deki zoru görünce bir daha dönmemek üzere binlerce kilometre uzağa rahata kaçmamışlarmıydı. Kılavuzu karga olanın...... Bu davranışlarıyla da sıkıyönetimin takidrine mazhar oldular.

İlerlemenin bu kendinden beklenen tavrına yavruları olmaya can atan DDKD ve E.B. de ortak olarak yerlerini belirlediler. Bu arada Kurtuluş grubu da 1 gün öncesine kadar «alanları İGD'ye bırakmayacağız» diyerek ilerlemenin İzmir mitingine katılacakken son gün çark ederek ne kadar usta bir «çarkçı» olduğunu gösterdi. İnşallah tabanına izah edebilmiştir. Çünkü İlerleme'ye kan vermeleri onlardan çok - Türkiye Sosyalizminin geleceği açısından bizleri üzer.

Olumsuzluklar daha da uzatılabilir. Ama uzatma yerine ders çıkarmak daha önemlidir. Proletarya Partisi yeniden örgütleninceye kadar 1 Mayıs günlerini Parlişemeye hizmet edici eylembirliği platformuna çevirmek zorundayız. Ancak o sayede gücümüzün olduğu her yerde 1 Mayıs'ı kutlayarak hem tüm halkımıza 1 Mayıs heyecanını yaşatırız, hem 1 Mayıs'ın anlamına gerçek saygıyı sunarız.

YAŞASIN 1 MAYIS
YAŞASIN BİRLİK ŞİARIMIZ
KAHROLSUN OPORTÜNİZM, KARARSIZLIK VE BURJUVA SOSYALİZMİ

Dr. Hikmet Kıvılcımlı.

- EYÜP KONUŞMASI (1957)

ÇIKTI

Fiatı: 10 TL.

- TÜRKÇE'NİN ÜREME YOLLARI ve «DİL DEVRİMCİLİĞİMİZ»

ÇIKIYOR

DERLENİŞ YAYINLARI

Şentepe Halkı

(Baştarafı Sayfa 16 da)
başkaları aleyhinde yalancı tanıklık yaptırmaya çalışmak şikâyetci olmak için karakola giden mahalle halkına **«sizleri bu mahallede yaşatmayacağız»** yollu tehditler aldı yürüdü. Bu düzenin her darbesini yemiş, kaybedecek zincirinden başka hiç birşeyi olmayan çilekeş mahalle halkını polisin ne sopu ne elektriği bu kavgadan döndüremeyince bu sefer sudan gerekçelerle mahalleli devrimcileri toplamaya başladılar. Öyleki 3 aya yakın tutuklu olan mahalleli gençlerin dava dosyaları daha düne kadar ortada yoktu.

Yine bu düzmece baskınlar sırasında mahallelinin içinde örgütlendiği İPSD Şentepe (Üç Şehitler Tepesi) şubesini gece yarısı basan «güvenlik kuvvet»leri ,daha evvel katlettikleri gençlerin duvardaki resimlerinin gözlerini oyarak, onların ölülerinden bile korktuklarını gösterdiler.

Ama korkunun ecele faydası yoktur. Çilekeş Şentepe halkı evlatlarının kanlarının hesabını elbet soracaktır.

Bizler Şentepeli devrimciler biliyoruz ki, devrimciler derlenip proletarya partisini yeniden örüp halk kurtuluş cephesini inşa ettiğimiz zaman onlara karşı tek bir yürek tek bir yumruk olabildiğimiz zaman korktukları sonları ger çekleşecektir.

Tüm bu sömürü ve baskı düzenine karşı
Ya Birleşmek Ya Ölüm
Teşkilatsız Halk Köle Halktır

Şentepeli Devrimci Derleniş'çiler

MTA'dan Haberler

(Baştarafı Sayfa 16 da)

kat TÜRK-İŞ maden federasyonu sınıf bilinci almamış işçiler arasında yaydığı yalanlar, demegojiler ile geçici bir başarı elde etti ve tekrar gerici güçler TÜRK-İŞ'e bağlı MTA-İŞ sendikasını kurdu. Hatta şunu bile yaydılar «DİSK'e kaydolan işçinin geri çıkabilmesi için 5000,— TL ödemek zorundadır.» Böylece Enstitü işyerlerinde TÜRK-İŞ'e bağlı ve 3 no.lu iş kolunda yetkili (Maden Federasyonunun etkisi ile MTA İŞ Sendikası, 3 nolu iş kolunda yetkili olmayan ve ancak işyeri yetkisi alabilirse sözleşme imzalayabilecek olan DISK e bağlı MAB-İŞ (Şimdiki adı DEV-MADEN SEN) Sendikası faaliyet göstermeye başladılar. İşverenin baskısı neticesi DEV-MADEN SEN 1976 sözleşme görüşmelerinin uzamasından dolayı üye sayısı 24'e kadar düştü. Zamanla üye sayısı hızla artmağa başladı. 1978 T.İ.S. dönemine gelinceye kadar merkez işyerinde bulunan 300'ü civarında işçinin büyük bir bölümü DEV-MADEN SEN çatısı altında toplandılar. Fakat emekçilerin şanssızlığı bitmemişti. Bu sefer Sendikanın başını gangster sendikacılar tutmuştu. .Onların kitle ve sınıf sendikacılık anlayışı CHP ağırlıklı hükümetin ilgili ve ilgisiz bakanları ile görüşerek Enstitü içindeki atamalarda ağırlık kazanmak içki masalarında işverenle aralarında fark olmadığını söyleyerek bir çırpıda işçiyi satmak

İşte gangsterlerin birkaç örneği : T.İ.S. Cumartesi tatil günü olduğu halde onlar dokuz saatlik işgününe (Madde 28 a) imza attılar. 1880 lerde işçi sınıfının 8 saatlik işgünü için direnip burjuvaziyi dize getirdiğini kendileri de anlatıyorlar üyelerine he,m de utanmadan. 1977 yılında devletin 657 sayılı Yasa çerçevesinde çalışan emekçilere yakacak yardımı olarak 1000 TL ödemeğe başlamasına rağmen Sendika ağaları kendilerine 1978 de sunulan 600 TL ye imza attılar (madde 57) «işveren kapsam dahili işyerlerinde çalışan işçilerin işe gelmelerini ve paydosta konutlarının bulunduğu mıntıkalara nakillerini özel yolcu taşımağa elverişli araçlarla sağlar» Söleşzmenin 62 — a maddesi aynen böyle demektedir. CHP ağırlıklı hükümetin sözde Toplu taşımacılığa yönelik servis araçlarımızı, Belediyenin bize hizmet sunamamasına rağmen gasp etmesi karşısında CHP ye gebe sendika ağaları kılını bile kıpırdatmadı. Oysa ilgili madde açıkça ihlâl edilmekteydi. Belediyenin taşıma olanaklarına mahkûm edilen işçiler şehir dışındaki işyerine gidebilmek için 2-3 saatlerini yollarda harcamak zorunda kalıyorlar. Üyelerinin meseleye tepki göstermelerini ve bu doğrultudaki istemlerini engellediler. Çünkü onlar da CHP liler gibi düşünüyorlardı. Geçen bunca süre zarfında Sendika yöneticileri konu hakkında ne bir bildiri yayınladılar ne de gazetelerinde bahsettiler. Şehir dışında çalışan Enstitü emekçileri sanki öz ceden işyerleri ne ferdi taşınıyorlardı.

Ayrıca Enst,itüde Şovenistler mezhep ayrımı gönderek idari kademeleri ele geçirmeye çalışıyorlar ve bu hareketlerini devrimcilik adına yapmaları gerçekten bizim açımızdan şanssızlıktır. Sendikanın Çorlu - Balıkesir, Sivas gibi Bölge temsilciliklerindekiler şu anda hem sendikacı hem de işveren pozundadırlar.

Kısaca sergilemeye çalıştık DEV-MADEN SEN'nin gangster sendikacılarını onlara şunu sormak istiyoruz : Sendikacılar işveren ile aynı platformda çalışıyorlarsa ve onlarla uzlaşıyorlarsa bunun adına ne denir, sarı sendikacılık denmiyorsa? Fakat sendikayı meslek sendikacılığı meslek haline getiren bunlar devrimci işçilerin istemleri doğrultusunda hareket etmedikleri sürece işçilerden tokadı yiyeceklerdir. Bunu böyle bilsinler!

Yaşasın İşçilerin Devrimci BİRLİĞİ

MTA'dan Devrimci Derlenişçi İşçiler

Temel Enerjide İşçiler direniyor

(Baştarafı Sayfa 16 da)

de çok kötü çalışma ortamı bulunmaktadır. Asitler ve üretim sırasında 500 derece sıcaklıkta çıkan galvaniz gazları atelyenin her yerine yayılmaktadır. Sağlımız sürekli tehlike altındadır.Hatta bu ortamdan dolayı sağlından ve canından olan arkadaşlarımız vardır. (Devamlı başvurularımızda bu ortamı düzelteceklerini söylemelerine rağmen bunu gerçekleztiimeyip bizleri oyalama çalışmışlardır.) Bu taleplerimize ek daha başka taleplerimiz de vardı.

Bu taleplerimiz de yine göz ardı edilmeye başlanınca tüm arkadaşların onayı alınarak büyük bir kararlılıkla 3 günlük yemek boykotuna başladık.

Bu arada daha önceleri Bölge Çalışma Müdürlüğüne baş vurarak galvaniz kısmının sağlıklı bir ortama kavuşturulması için gerekli önlemlerin alınmasını istemiştik. Gelen yetkililer bir takım deneyler, tahliller yaptıktan sonra çalışma ortamı yok diyerek kapatma kararı aldılar. Üç gün geçmeden işverenler adamlarını (MESS'in avukatı) getirerek iyilik meleği pozlarına bürünüp insafsızlıkla suçlayarak galvaniz bölümünün derhal mühürlerinin sökülerek açılmasını istediler. Tabii bu arada tartışmalarda kimin insaflı, kimin insafsız olduğu çalışan insanlarımızca bu patron adamı zavallıya öğretildi. (Bicare bir insancık olduğunu orada öğrenmiş olması gerek)

Böylesi ortamlarda çalışan insanlarımız, bizler hak arama mücadelemizde yeni yeni şeyler öğrenerek haklı olduğumuz bu isteklerimizin yerine getirilmesi ve daha bir takım haklar almak için eski deneylerimizin ışığında tüm çalışan, üreten arkadaşlarımızla birlikte yılmadan yürüyeceğiz.

Genelinde bu meseleler tüm Türkiye çapında çalışan insanların meselesidir. Bu olayları daha iyi bilince çıkarmak için, sınıfsal haklarımızı daha iyi korumak, yaygınlaştırmak daha çok öğrenmemizden, daha kararlı mücadelemizden, geçmektedir. İşçi sınıfının kesin kurtuluşu ise ancak ve ancak iktidarı ele almasıyla mümkündür.

Bunun sağlanabilmesi için İşçi Sınıfının siyasi öncülüğünü sağlamak gerekir. İşçi Sınıfının Devrimci Gençliğimizle elele vererek Proleterya Partisi ve Halk Kurtuluş Cephesini kurması en acil görevdir. Bu yolda tüm Devrimcilerin kafa yorması gerekmektedir.

TEMEL ENERJİ FABRİKASI İŞÇİLERİ

Seydişehirde Katliam girişimi

(Baştarafı Sayfa 1 de)

Ama evdeki hesap çarşıya uymadı. Maden-İş'in gelince ilk yaptığı iş, faşistlere karşı en meşru nefis müdafaasını yapan devrimcileri provakatör, anarşist ilan etmek oldu. Bugün yarın diyerek yetki meselesiyle de işçileri oyaladı. Süper - oportunist Maden-İş yöneticilerinin bu teslimiyetçi tavrı devrimciler içinde nefretle karşılandı, ama devrimcilerimiz de kendi içlerinde bölük - pörçük, darmadağınık olduğundan Maden-İş'in bu burjuva politikasını, teslimiyetçiliğini deşifre edemedi, çünkü : oportunizmler ancak devrimciler formunda, işçi köylü hakemliğinde, halkın gönlünde mahkûm edilebilirler.

Devrim cephesinde durum böyle iken, karşı devrim cephesi boş durmuyor, Seydişehir'i 2 sene öncesine benzetmek için çalışmasını yapıyorlardı. Maden-İş'in Türkiye ölçüsünde «faşistleri Seydişehirden attık» yollu demogojileri de en çok şüphesiz onların işine yarıyordu. Ve nihayet beklenen gün geldi.

OLAYLAR NASIL GELİŞTİ?

Olay günü sabahtan itibaren faşistler üçerbeşer çeteler halinde kazada dolaşmaya başlayıp olayları kaşkırttılar. İlkin garajda İPSD üyesi gençlere saldırdılar. Devrimcilerin kararlı direnişiyle karşılaştılar. Daha sonra üç kez bu saldırılarını tekrarladılar. Böylece saat 15.00'e gelinceye değin süren olaylarla kazada tansiyon yükseldi. Polisin ise tutumu faşistlere engel olmak değil kendilerini korumaya çalışan devrimcileri göz altına almak oldu. İPSD Seydişehir şube başkanı üç arkadaşıyla birlikte tutuklandı. Bu arada civardan özellikle Beyşehirden gelen 4 araba dolusu faşist arka kapıdan fabrikaya alınır. 16.00 vardiyasından çıkan faşistler ise fabrikayı terk etmeyerek beklerler. 17.30 vardiyası dağılmaya yakın kapıları tutan faşistler vardiyadakilerle de birleşerek 2500 kişilik bir sürü halinde kazaya yayıldılar ve başta İPSD, Halkevi, Töb-Der, SDYDG, SGB, CHP binaları olmak üzere 25'den fazla esnafın dükkanlarını da tahrip ettiler. Polis ise olayları hala seyrediyordu. Sonunda devrimcilerin kararlı tutumu ve jandarmanında araya girmesiyle olayların büyümesi önlendi.

Tabi olaylar sırasında, Seydişehirin faşistlerden temizlediğini şişine şişine açıklayan Maden-İş yöneticileri kazada yoklardı, ama provakatör, anarşist dediği devrimciler en önde Seydişehir halkıyla beraber faşistlere karşı direndiler. Sıcak mücadele her yerde olduğu gibi Seydişehirde de oportunizmin maskesini düşürdü. Bakalım süper - oportunist Maden-İş yöneticileri bundan sonra işçileri nasıl uyutacaklar.

Burada hemen teslim edelimki, süper - oportunist ilerleme kadar suç, bir türlü derlenemeyen, faşizmin saldırıları karşısında kumdan yapılmış kaleler gibi savrulan devrimcilerimizindir de. Yeter artık! Kendimize gelelim, ya derlenip toparlanıp, proletarya partisini reorganize edip, halk kurtuluş cephesini kurar faşizme karşı kumdan değil, granitten duvarlar oluruz, ya da sırat köprüsü üzerinde boynuzlaşan beyinsiz keçiler gibi finans-kapital cehennemine yuvarlanıp yanarız. Bizler belki bunu hakkediyoruz ama 45 milyon halkımıza yazık oluyor.

FAŞİZME KARŞI YA BİRLEŞMEK YA ÖLÜM
KAHROLSUN PARABABALARININ SÖMÜRÜ DÜZENİ,
VE ONUN SADIK BEKÇİLERİ FAŞİSTLER

Seyhişehirli Devrimci Derlenişçiler

Cemil Korkmaz

(Baştarafı Sayfa 16 da)

ların kurtuluşuna, pahalılık ve işsizlik cehennemine mahkum edilmek istenen Türkiye halklarının kurtuluşu yoluna adamıştı. O bu soygun ve sömürü dünyasının sorumlusu parababaları düzenini örgütlü bir mücadeleyle tüm devrimcilerin bir Proletarya Partisi ve Halk Krutuluş Cephesinde biraraya gelmeleriyle yıkılabileceğini kavramış bir yoldaşımızdı. O bu uğurda teorik ve pratik mücadelede her zaman en ön saflardaydı. Doymak bilmez bir araştırmacıydı. «Anarşi Yok Büyük Derleniş!»i bayrak edinmişti.

«Devrim için parti, parti için derleniş» şiarının adsız bir neferiydi.

Anısı mücadelemize önder olacak.

devrimci derleniş

işçi sınıfımızdan

ŞENTEPE HALKI YILDIRILAMAZ

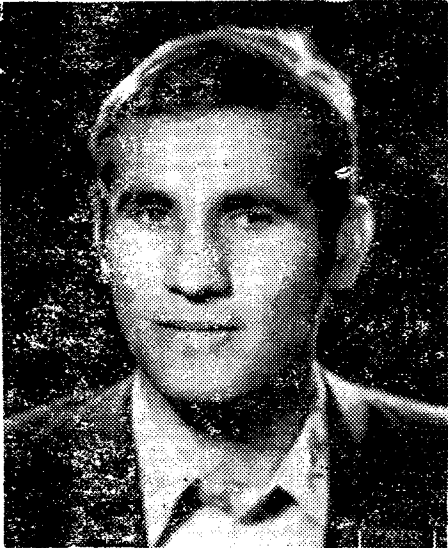

Burası, 1 eylül 1979 şafağında, halklarının kurtuluşundan başka hiç bir şey istemeyen üç fidanın canavarca katledildiği üç şehitler tepesi. Burası lağımların dışarıdan aktığı, yolların olmadığı suların akmadığı üç şehitler tepesi Burası MC dönemlerinde faşist terörün en canavarca yoğunlaştırıldığı, buna karşılık devrimcilerin önderliğinde dişiyle, tırnağıyla faşistlere karşı direnen çilekeş üretmen halkın yaşadığı gecekondu mahallesi.

Benzerleri gibi sömürünün en katmerlisine uğradığından, anti-emperyalist bilincin geliştiği, bunun için de resmi-sivil tüm faşist güçlerin gözüne batan bir işçi mahallesi.

Mahalleye karşı yapılan sivil - faşist güçlerin tüm saldırıları boşa çıkartılınca, resmi güçlerle birlikte haçlı seferleri başlatıldı ,mahallemize. Önce mahalle halkının en yiğit, en fedakâr evlatlarından üç tanesi katledildi, parababaları düzeninin sadık bekçisi Pol-Bir'li polislerce. Böylece mahalledeki anti-emperyalist uyanışı engelleyebileceklerini sandılar. Ama yanıldılar. Ülkenin her yerinde olduğu gibi mahallemizde de yapılan toplu katliamı nedenleri ve sonuçlarıyla gören gecekondu halkı, devrimcilerin önderliği altında daha bir örgütlendi, daha bir sıkı sarıldı mücadele bayrağına. Bunun üzerine polis baskınları, sorgusuz sualsiz adam götürüp işkence etmeler, yaşı küçük çocuklara işkenceyle suç yüklemeye çalışmak ya da

(Devamı Sayfa 14 de)

CEMİL KORKMAZ (1955 - 24 - 5 - 1979)

Cemil Korkmaz yoldaşımızı, 24 Mayıs 1979 günü geçirdiği bir trafik kazasında yitirdik. Ama o sadece bedenen aramızdan ayrıldı. Onun kişiliği, yüce devrimci mücadelesi, daima içimizde yüreğimizde kavgamız var oldukça bizle birlikte yaşayacaktır.

Cemil yoldaş, Balıkesir'in Balya ilçesinin Yazlık Köyünde, fakir bir çiftçi ailesinin oğluydu. Onun hayatla mücadelesi doğduğu andan itibaren görmemesiyle başlamıştı. Ankara Körler İlk ve Ortaokulunu bitirdikten sonra Ankara Kurtuluş Lisesini bitirmiş, azmi ve iradesiyle ODTÜ'yü kazanmıştı.

Cemil arkadaş kör değildi. Çünkü o görmenin en yüce noktasına, beyniyle görmeyi başararak ulaşmıştı. Çoğu gören gözlerin görmediği gerçekleri görmüştü. O varlığını çalışan yığın-

(Devamı Sayfa 15 de)

TEMEL ENERJİ'DE İŞÇİLER DİRENİYOR

Sosyal sınıflar savaşının gün be gün daha kanlı biçimler aldığı günümüzde parababaları içine düştükleri, daha doğrusu halkımızı içine düşürdükleri, bunalımın faturasını biz çalışan insanlara yüklemek istiyorlar. Topla tüfekle saldırıyor ve öldürüyorlar.

İşsizlik ve pahalılık gün be gün artarken, fabrikalardan atılan işçiler işsizler ordusuna katılıyor. Durum bu olunca biz, Temel Enerji işçileri bir kan selinde boğmak istiyorlardı. Ama arma yoludur. Yıllardır çalıştığımız fabrikada bizleri bir kan selinde boğmak istiyorladı. Ama artık yanılıyorlar. Artık patronlara karşı güçlerimizi birleştirerek tek bir yumruk olarak çıkmayı öğrendik. Bu yenilmez gücümüz sayesinde aldığımız hakları patron uygulamayınca karşısına yine tek bir vücut olarak çıktık. Artık işten atılmalar, tehditler karşısında yılmadan patronlara ve onların bir kaç soysuzlaşmış cahil biçare insanlarına ve sarı sendikalarına karşı birlikte hak arama mücadelemiz gelişti ve yeni boyutlara ulaşmaktadır.

Yine onlar bizleri biçare insanlarıyla kandıracaklarını zannederek kazanılmış haklarımızı gaspetmeye ve zamanında vermemeye kalkıştılar. Yanıldılar. İşler hiç de onların istediği gibi olmadı. Bu meselenin bilincinde olan biz işçiler belirli süre vererek taleplerimizin derhal yerine getirilmesini istedik.

Taleplerimiz şunlardı: maaşlarımızın zamanında verilmesi, yemeklerin sağlıklı bir şekilde çıkarılması, servis arabalarının tüm arkadaşların evine en yakın olan yere kadar gitmesi, iş kazalarına karşı günün her saatinde bir ambülans arabasının bulundurulması, temizlik işlerinin düzenlenmesi. Ayrıca galvanis bölümün-

(Devamı Sayfa 15 de)

MTA'DAN HABERLER

MTA Enstitüsü Kamu İktisadi Kuruluşlardan biri olup ülkenin yeraltı zenginliklerini araştırır. 1935 yılından bugüne dek hakim sınıfların yararına ve dışa bağımlı bir ekonomi ile halkımızın gerçek sahibi olduğu madenlerimizi yerli ve yabancı sermayenin sofrasına sunmaktadır. Ülkemizdeki anormal kapitalist sistem doğal olarak MTA yı da yıllardan beri etkilemektedir. Enstitüde «ölü sezon» olarak adlandırılan kış döneminde tüm işyerlerinde merkez kadrolu işçiler dışında diğer mevsimlik işçiler çıkartılır. Arazi mevsimi denilen yaz döneminde ise tüm işyerlerinde çalışanların sayısı birkaç misli artar.

1975 yılına kadar tüm işyerlerinde faaliyet gösteren Türk-İş'e bağlı MTA İş sendikası vardı. 1975 yılında yapılan olağan Genel Kurul' da ilerici demokrat ve devrimci üyeler sendika yönetimini ele geçirerek sarı sendikacılığa son verdiler. Aynı yıl 30 Kasım 1975 te olağanüstü toplanan Genel Kurul DİSK'e geçme kararı aldı. Fa-

(Devamı Sayfa 15 de)

devrimci derleniş
Sahibi : Ahmet KALE
Sorumlu Md. : F. Ayhan ERKAN
Yönetim Yeri : İbrahim Müteferrika Sok. Fazilet Han No: 4/111 Ulus/ANKARA
Yıllık Abone : 60 TL.
Dizgi, Baskı : Halkevleri Basımevi